

To skulpturo v
miniaturi so leta
1996 podarili v
Stožicah Janezu
Pavlu II.

Slovenski kipar
jo je za papeža
izdelal iz srebra.
Veliko pozornost
vzbuja ta Kristusov
kip iz brona v
Medjugorju,
postavljen 300

metrov stran od
znamenite cerkve.
V višino meri šest
metrov. Postavljen
je bil leta 1998.
Tudi livar te
mogočne stvaritve
Slovenec.

Andrej ADIČ - VSTAJENJE

Duhovno življenje

BUENOS AIRES • LETO 72 +++ 2 • FEBRUAR / MAREC 2005

BIRMA V SLOVENSKI VASI. 1. Nadškof Alojž Uran z birmanci in birmankami v cerkvi Marija Kraljica; 2. in 3. Viskoki

Predsednik države RS Janez Drnovšek je odlikoval g. **Bernarda Zupana** ob njegovi osemdeseti življenjski obletnici. V soboto, 4. decembra 2004, je prejel Zlati medalj za zasluge iz rok veleposlanika mag. Bojana Brobovška. *Foto Marko Vombergar*

NADŠKOF URAN V SAN JUSTU

1. - 2. Z odborniki upokojencev, v kuhinji pa s kuharji.
3. Nadškof poje, pomešan med ljudmi. *Foto Lučka Oblak*

Dijaki 3. letnika SSTRMB pred kapelico Matere Božje v **Schönstadtu** v Florencio Varela. Obiskali so tudi Don Orionovo ustanovo v Claypolah "Pequeño Cottolengo".

VELIKA NOČ – NAŠA ZMAGA

JURE RODE

PRVE VELIKE NOČI

Govor prvega papeža – Petra, ribiča

V hiši poganskega stotnika Kornelija je imel Peter govor. Zbranim je oznanil Jezusa iz Nazareta, ki so ga umorili, Bog pa ga je obudil. Apostoli in druge izbrane priče so prejeli naročilo, da morajo pričati za njegovo vstajenje. Tiste, ki verujejo v vstajenje, lahko krstijo. Novokrščeni vstopijo v Cerkev in prejmejo novo življenje (Apd 10, 34-43).

Iz preganjalca Savla – Pavel, apostol narodov

Pavel pokaže Kološanom pravilno gledanje na Kristusa. Zgodovinsko dejstvo njegovega vstajenja je zadeva vseh krščenih. Po krstu kristjani umrjemo grehu. V moči vstalega Kristusa smo zmožni premagovati vse hudo in s Kristusom postati novi ljudje. Iskanje smisla in sreče usmerjamo tja, kjer kraljuje poveljani Kristus. Sedaj hodimo v veri in upanju, še ne v gledanju Vstalega v slavi Boga Očeta in Svetega Duha. Za sv. Pavla je višek povezanosti s Kristusom v tem: »Meni je Kristus življenje« (Kol 3, 1-4).

Marija iz Magdale – zgled ljubezni do Vstalega

Marija Magdalena, kateri je Jezus veliko odpustil, ker ga je veliko ljubila, se je ob odvaljenem kamnu Jezusovega groba prestrašila in »alarmirala« Petra in Janeza. Še ni zadosti jasno vedela, da je Jezus

vstal od mrtvih.

Dogodka vstajenja ni nihče videl. Srečanja z Vstelim so bila omejena na krog učencev, od katerih so nekateri dvomili. To je povedano nam v tolažbo. Prazni grob pa ima še vedno svoje sporočilo. To so skušali voditelji judovskega ljudstva prepričati, vendar brezuspešno. Podkupili so vojake (korupcija), naj povedo, da so prišli učenci in ponoči, ko so vojaki spali, ukradli Jezusovo truplo (Jan 20, 1-9).

VELIKA NOČ V LETU EVHARISTIJE

Marc Oraison – zdravnik, kirurg, duhovnik

Francoski zdravnik, duhovnik in teolog Marc Oraison je zanimivo opisal svoje življenje v knjigi »Trmoglavec«. V njej pripoveduje, kako je prišel do duhovništva. Najprej se je posvetil medicini. Postal je kirurg, urolog, kateremu se je obetala slavna univerzitetna kariera. Čedalje bolj pa ga je vlekel, da bi pustil medicino in postal duhovnik. »Nemoč kirurgije pred vprašanjem smrti je v meni večala željo, da bi maševal, da bi bil vedno bliže vstalemu, živemu Gospodu«, piše.

Delo Božje milosti je bilo, da je začutil, da bo v evharistiji Vstalemu najbližje.

Postal je duhovnik. Rad bi bil blizu Življenju samemu. Z očmi vere ga je videl v poveljčanem Srcu, ki ga zakriva podoba kruha in vina. To Življenje

resnično premaguje našo smrt in vse, kar je z njo povezano.

V letu evharistije, obnovimo in utrdimo v sebi, v naših družinah in verskih občestvih zavest, da je evharistija vir in višek vsega našega življenja in dela.

Naša pot v Emavs

Jezusova smrt ni pomenila konec njegove navzočnosti med ljudmi. Zdaj je še veliko bolj navzoč kot v času svojega bivanja v »zemeljski resničnosti«. To Jezusovo navzočnost po vsem svetu zaznamo po veri, ki se hrani še prav posebej z evharistijo.

Učenca na poti v Emavs sta morala videti in prepoznati Jezusa pri lomljenju kruha.

Znova in znova moramo poglobljati svojo udeležbo pri maši. Pri obhajilu smo še posebej deležni moči in vseh milosti, ki vstopajo v naše življenje iz Jezusove poveljane navzočnosti med nami.

Za božič se samo spominjamo Jezusovega rojstva. »Pri maši pa postane resnično navzoč, ne trpeč in tudi ne izkrvavljen, ampak živ, tak, kakršen je vstal od mrtvih; pa vendar z istim hotenjem in čustvovanjem, s kakršnim je bil na križu«.

Pri obhajilu se moremo približati Vstalemu, da nam vedno znova pomagata vstajati k novemu življenju.

Področje naše velikonočne zmage

Za Jezusovo rojstvo je njegova mati zaman iskala prenočišče v mestu. Trije modri so ga zaman iskali na kraljevskem dvoru.

Ko je oznanjal evangelij, je obšel sredstva, s katerimi se ljudje navadno trudijo priti do uspehov. Kar je dosegel, je dosegel z resnico in dobroto.

Ko so ga v velikem tednu uničili, so izkoristili vse razpoložljive možnosti: oblast, nasilje,

podkupovanje, orožje, laž, politiko, nepreračunljivost množic. Namesto tega je šel na vrt in tam tri ure molil. Petru je zapovedal, naj meč spravi. Niti enega od dvanajsterih legij angelov, ki so mu bili na voljo, ni hotel poklicati v pomoč.

Ko je vstal od mrtvih, ni delal hrupa, ni prirejal zborovanj ali sklical tiskovno konferenco. Nikogar ni prepričeval, nikomur se ni vsiljeval. Nikomur ni grozil in nad nikomer se ni maščeval. Pilatu in Herodu je pustil oblast, veliki duhovniki so opravljali svojo službo naprej. Nikomur ni očital, zakaj je sodeloval pri njegovem umoru. Saj je vedel, da »Mesija mora umreti« za odrešenje vseh, na vseh krajih in vseh časih.

Do svoje zmage ni prišel z orožjem, denarjem, nasiljem, lažjo, govorniško spretnostjo ali s čim podobnim, česar se navadno poslužujejo zemeljski zmagovalci.

Tudi mi nismo poklicani, da svet s tem prekvasimo. Vsega tega ima dovolj in preveč brez nas. Ne žalujmo za tem, kar ni naše. Zakaj naj bi bili v navzkrižju z ljudmi tega sveta in v navzkrižju s svojim evangeljskim poslanstvom?

Svet potrebuje za odrešenje drugačno sol, drugačno luč in drugačen kvas. Potrebuje vero, resnico, svobodo, zvestobo, dobroto, razumevanje, mir, ljubezen, spoštovanje, poštenost. Kristus je zmagal po tej poti in nam s tem odprl široko področje, za katerega se nihče ne poteguje, kjer nismo nikomur napoti, ne prihajamo z nikomer navzkriž in ga ne bomo nikoli izčrpali. Naša zmaga na tem področju nam je zagotovljena.

Za letošnjo veliko noč si v moči Evharistije želimo potrditev vere, zvestobe in ljubezni do Vstalega Gospoda. Vstal je Kristus, upanje naše, vstali bomo tudi mi!

Kot pšenično zrno

p. LOJZE BRATINA

Jezusovo smrt so ljudje dojeli kot dokončno polomijo njegovega življenja. Zato je bila potrebna tako za učence kot za druge ljudi izredna, popolna sprememba načina gledanja na ta dogodek smrti, če so hoteli v njem videti skrijnost odrešujoče božje ljubezni. Čisto drugače, kot bi človek s svojo modrostjo presodil. »Prišla je ura, da se poveljča Sin človekov« Jezus, o katerem je bilo

vedno več slišati, začena odgovarjati radovednim Grkom o svoji najgloblji skrivnosti, o zadnjem dogodku svojega življenja: o križu. Značilno za Janezov besednjak je to, da pojmuje »uro« kot čas uresničitve odrešenja, kot čas trpljenja, smrti in vstajenja, ki je hkrati čas povišanja in dokončne zmage nad vladarjem tega sveta. Povišan na križu Odrešenik zbira k sebi ljudstva vseh časov, ki ga po veri sprej-

mejo - ali pa ne.

Skupnost evangelista Janeza je poskušala svoje gledanje na Jezusovo smrt osvetliti z različnimi podobami, iz narave. Tako govori o pšeničnem zrnu. Posejano seme namreč mora najprej v zemlji zgniti, iz nje pa nato poraste steblo z bogatim klasom novih zrn. Zrno ne ostane samo, marveč bogato obrodi.

Usoda pšeničnega zrna govori o Jezusovi poti: povzdignjen na križ nad zemljo, privlači k sebi vse ljudi in jim daje življenje. V svoji vdanoosti Očetu do smrti je postal Jezus začetnik novega stvarstva, novega življenja. Pri tem velja posebej poudariti, da Jezusove težke besede o ljubezni ali sovražnosti do življenja (na tem svetu) ne skrivajo v sebi nikakršnega mazohizma, nikakršnega prezira sveta ali zgodovine. Pač pa naj bi spoznali, končno, kruto resničnost, da je sebičnost sterilna, jalova; da je individualistična zaprtost takšne ali drugačne vrste smrtonosna. Zrno, ki bi ostalo nestrohnjeno, bi ostalo samo. Evangelist Marko izreče isto resnico: »Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje izgubi zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil« (Mr 8,3 5). Sebičnež, ki vidi le sebe in se upogne nadse, bo ostal sam. Ostati sam pa pomeni umreti, kajti bistvo življenja je razmerje in vrhunec tega je ljubezen. Zadržati dih pomeni zadušitev. Življenje namreč teče v krogu dajanja - sprejemanja - v ljubezni.

Tako so prvi kristjani gledali na Jezusovo smrt. Iz njegove vraščenosti v našo zemljo in zgodovino se je porodilo novo življenje v srcih nešteti ljudi.

Podoba o pšeničnem zrnu lahko dopolnjuje prav tako iz narave vzet simbol vinske trte. Križani Gospod živi v mnogih mladikah; se pravi v ljudeh, ki so vanj vcepljeni in črpajo iz stebela trte kot iz vira življenja. Tako se trta, ta podoba Jezusa, razrašča po vsej zemlji in se uresničuje odrešujoča moč v naši zgodovini. V Jezusovi smrti vidimo božje delo, ki prinaša sadove po ljudeh, ki živijo evangeljske vrednote. Z Jezusovo smrtjo je izrečena sodba nad sovražnikom, »vladarjem tega sveta«, ki zavaja človeštvo v

smrt. Jezusova smrt je pomenila konec zemeljskega življenja, hkrati pa tudi začetek novega, večnega, nad katerim smrt ne bo imela več moči. Prvi kristjani so videli v Jezusovi smrti konec vladarstva greha in smrti. Na sebi so občutili zmago nad sovražnostjo in trdoto src. Tudi nam je Jezus, to povzdignjeno znamenje smrti in življenja, blizu:

ko se mu za upamo in ga izvolimo za pot našega življenja; ga sprejmemo kot hrano in pijačo na tej isti poti. »Prav s tem umrlim in vstalim Jezusom Kristusom je kristjan v svoji askezi (postu) izkustveno zedinjen. V tem zedinjenju postaja njegova človeška ljubezen-odpoved krščanska »križana ljubezen«.

Iz Družine

KOMU NAJ VRŽE VRV?

s. ERIKA PRIJATELJ

»Kdor ljubi svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje« (Jn 12, 25).

Neki mož iz Gvatemale je s sinom in z njegovim prijateljem jadral po Pacifiškem oceanu. Zajela jih je huda nevihta. Kljub temu da je bil oče izkušen ribič, se tokrat ni mogel upirati silni moči razburkanih valov, ki so premetavali njihovo jadr-

nico in vdirati vanjo. V nekem trenutku jih je voda popolnoma zalila. Očetu je še uspelo zagrabiti vrv, obenem pa se znašel pred najstrahotnejšo odločitvijo v svojem življenju: izbrati, kateremu izmed obeh otrok bo vrgel drugi konec vrvi. Časa za razmislek ni bilo. Oče je vedel, da je njegov sin dober kristjan, česar pa ni mogel reči za njegovega prijatelja. Agonija odločitve je bila hujša od hrumečih valov. Pogledal je proti sinu in mu zaklical: »Sin, rad te imam!« - in vrgel vrv njegovemu prijatelju. V času, ki ga je prijatelj potreboval, da se je približal prevrnjeni jadrnici, je njegov sin za vedno izginil pod valovi.

V tem resničnem dogodku berem zgodbo ljubezni Boga, ki je dal zame svojega Sina. Težko bi verjela vanjo in še težje bi se odločila za redovniško življenje, če se ne bi prepoznala v prijatelju njegovega Sina.

Iz Družine

ŠTIRI ŽENE

Nekoč je živel kralj, ki je imel štiri žene. Četrto ženo je najbolj ljubil in jo krasil z dragocenostmi ter gostil z najboljšimi slaščicami. Dajal ji je samo najboljše.

Ljubil je tudi tretjo ženo in jo je vedno razkazoval v sosednjih kraljestvih. Vendar se je bal, da ga bo nekega dne zapustila in odšla z drugim.

Ljubil je tudi drugo ženo. Bila je

njegova zaupnica, vedno prijazna, pozorna in potrpežljiva. Zaupal ji je težave in ona mu jih je pomagala prebroditi. Prva žena je bila vdana družabnica in je veliko prispevala k blaginji njegovega kraljestva. Vendar prve žene ni ljubil. Čeprav ga je ona globoko ljubila, se nanjo ni veliko oziral.

Nekega dne je kralj zbolel. Vedel

je, da se bliža konec. Razmišljal je o svojem razkošnem življenju in pretresen ugotovil: »Imam štiri žene, vendar ko bom umrl, bom popolnoma sam.«

Četrto ženo vpraša: »Najbolj sem te ljubil, te obdarjal z najboljšimi oblekami in ti izkazoval pozornost. Sedaj umiram; ali boš šla za mano in mi delala družbo?«

»Ni govora!« je odgovorila četrta žena in odšla brez besed. Njen odgovor je zarezal kot oster nož v njegovo srce. Žalosten vpraša tretjo ženo: »Vse življenje sem te ljubil. Sedaj umiram; ali boš šla z mano in mi delala družbo?«

»Ne,« je odgovorila tretja žena. »Življenje je predobro. Ko boš umrl, se bom spet poročila.«

Potem je vprašal drugo ženo: »Vedno sem se obračal nate in vedno si mi pomagala. Ko bom umrl – ali boš šla z mano in mi delala družbo?«

»Žal mi je, tokrat ti ne morem pomagati,« odvrne druga žena. »Kar lahko storim, je, da te pokopljem.« Njegov odgovor je kralja zadel kot puščica. Potem je zaslišal glas: »Šla bom s tabo in ti sledila, kamor koli boš šel.« Kralj se je ozrl in pred njim je stala njegova prva žena. Bila je vsa shirana in zapuščena. »Ko sem imel priložnost, bi moral bolj skrbeti zate,« reče z veliko bridkostjo kralj.

+ + +

V resnici imamo vsi v življenju 'štiri žene'. Naša četrta žena je telo. Ne glede na to, koliko ga negujemo in skrbimo zanj; zapustilo nas bo, ko bomo umrli.

Naša tretja žena je posest, položaj in bogastvo. Ko umremo, vse podedujejo drugi.

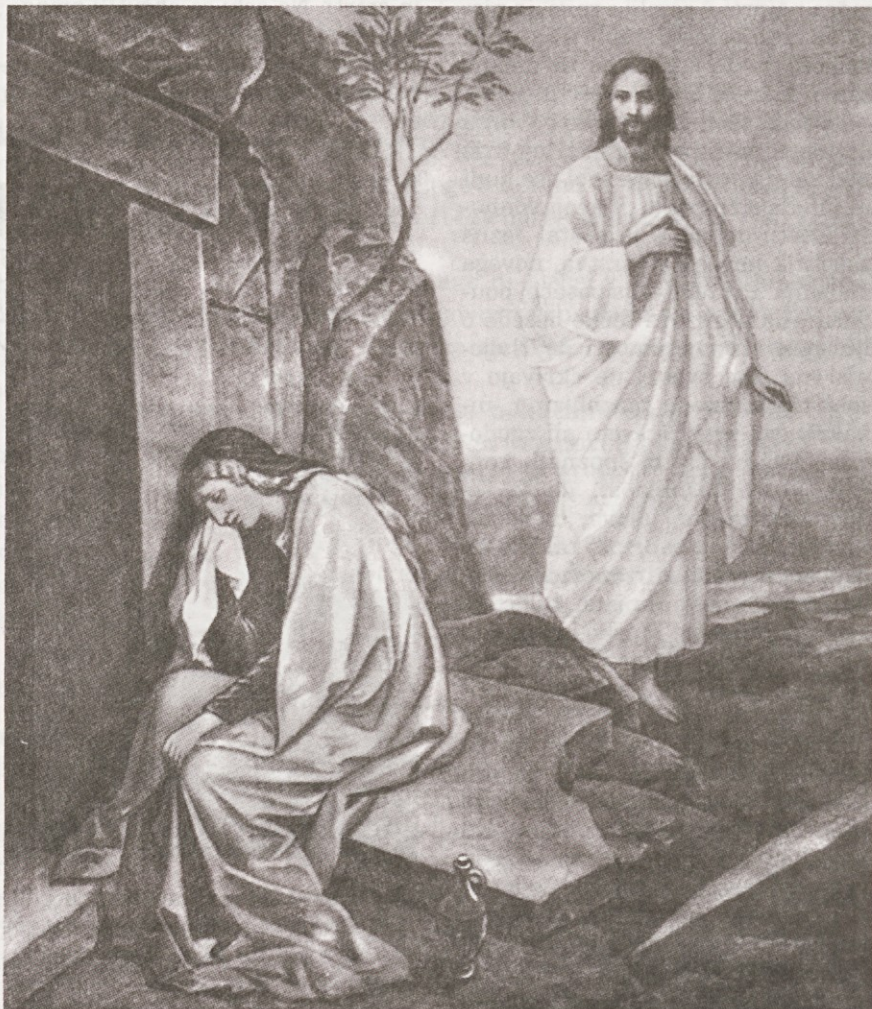
Naša druga žena so družina in prijatelji. Ne glede na to, koliko so nas ljubili, z nami bodo ostali samo do groba.

In naša prva žena je naša duša. Mnogokrat zastavljena v težnji po pridobivanju bogastva, moči in užitkov. Vendar je duša edina, ki nam bo sledila, kamorkoli bomo šli. Neguj jo, krepčaj in varuj jo sedaj, saj je edina, ki ti bo sledila pred božji prestol in bo ostala s tabo v večnosti.

Postni čas je dobra priložnost, da poskrbimo za prvo ženo. ●

VRTNAR

ALOJZ REBULA

»**B**og in Izrael,« se je oglasilo od vrat, ki so odpahnjena vznemirila z zračnim sunkom baklo, da je za hip preblislila vrtnarijo v zmedo loncev in rož.

Ko pa se je bakla spet pomirila v navaden plamen, je tudi prostor spet zadihal v mirni urejenosti.

»Tako bodi,« je odgovorilo iz kota, kjer je vrtnar Rimon prenašal amforo.

Odložil jo je in stopil v svetlobo.

»Oprosti uri,« je rekel prišlec, »a ne prihajam na lastno pobudo. Nalog od sinedrija.«

»Stopiva v hišo,« je predlagal

vrtnar.

»O čemer se morava pogovoriti, se bova rajši pogovorila tukaj, med rožami,« je rekel prišlec.

S sumničavim pogledom je sinedrijec oplazil strop, okna, vrata, ko da se hoče prepričati o zavarovanosti prostora. Pustil si je postreči s stolom, katerega mu je vrtnar spoštljivo primaknil. Ta je segel po pručki in sedel nanjo obiskovalcu nasproti.

»Domnevam, da veš, čemu prihajam.«

»Lahko bi slutil,« je rekel Rimon.

»Kajneda?« je rekel oni in z le-

nobno kretljivo izvlekel tablico.

To je vrtnarja vznemirilo, da je rekel: »Da se razumeva, Hošajaj: če gre za noč, ki je za nami, kar zapiši, da je Rimon, Nabatov sin, prejšnjo noč spal!«

»Prav si storil,« je rekel Hošajaj. »Ampak človek se tudi zbudi, ne?« je rekel in nastavljal pisalo.

»Žena me je zbudila.«

»Kdaj?«

»Potem ko je prej njo nekaj zbudilo.«

»Kaj?«

»To boš moral vprašati njo.«

»Sem jo že. Rekla je, da jo je zbudil blisk.«

»Jaz nisem videl ničesar.«

»Kaj pa slišal?«

»Nekakšno tekanje ...«

»Torej nisi videl ničesar?«

»Kot sem rekel.«

»Kakšno vstajanje mrtveca iz groba?« je rekel agent sinedrija z nekakšno strpno norčavostjo.

»Kako, če sem bil v postelji?«

»Pa menda si govoril okrog, da se je nekaj moralo zgoditi ...«

»Če mrtveca ni več v grobu, kot se govori, se je že moral!«

»Kaj?«

»Kaj! Ko da ne bi mogel ti sam sklepati!«

»Zanima me, kaj sklepaš ti.«

»Troje je mogoče: da je šel ven sam, da so ga ukradli ali da je res vstal. Da bi šel ven sam, potem ko bi ga dali v grob mrtvega? Drugo: tisti preplašeni cucky od njegovih učencev naj bi šli krast mrtvaka! Si jih predstavljaš, vse poscane, ko orodjarijo okrog groba, neopaženi? Trupla ne odneseš, kot bi odnesel poleno.«

»Torej tudi ti verjameš, kar pravi njegova banda?«

»Kaj vem, kaj pravi. Vrtnar sem. Danes sem imel opraviti s čebulo! S šalotko!«

»Da je vstal iz groba, spet oživen, to pravi.«

»Jaz danes nisem šel iz vrtnarije,« je rekel Rimon. »Najraje sem med svojimi lonci, da ti povem. A zakaj ne bi lahko nekdo vstal iz groba ob vsem neznanskem, kar se na tem svetu dogaja? Ni že v našem Pismu več takih reči?«

»Se torej misliš pridružiti bandi?«

»Poslušaj,« je povzel Rimon in

VELIKONOČNE ŽELJE

ANTON NOVAČAN

Pri vas doma zdaj snežec se topi, brsti drevo, trobentica cveti.

Čez polje veje topel veter plah, Velika noč svetlika na gorah...

A tu jesen je... Grozdje zrelo že, na tratih listje zrumenilo vse...

V oči nas grizka mrzel veter suh, iz skrinje jemlje babica kožuh.

Vstajenja praznik isti tu in tam! O, da bi srečo nosil vam in nam.

In da bi kmalu tisti veter bil, ki vam in nam solze bi posušil!

Svobodna Slovenija, 23. marca 1967

podrsal s pručko. »Sprva mi še na misel ni prišlo, da bi kaj verjel. Če je človek mrtev, je mrtev in amen. Ko pa sem šel z grabljami čez vrt, se ustopi predme Magdalena. Tista lovača, saj jo poznaš ...«

»Saj, tista je glavna raznašalka te pravljice!«

»Ženska, ki je imela v sebi kup hudičev, kot mi je priznala. Menda sedem ... «

»Moral a jih je imeti več,« je menil sinedrijec. »Ampak danes je vse-kakor zdrav človek ...«

»Prezdrava za dedce!«

»Tista ženska torej stopi predme sredi vrta in mi reče: 'Veš, Bosar, da sem te danes jutraj zamenjala z Gospodom?' 'S kakšnim gospodom?' sem jo vprašal. 'Z našim Gospodom Jezusom, ki je izgnal hudiče iz mene. Spet je med živimi. Vstal je namreč iz groba, kakor je bil že prej napovedal. Na vrtu je bil. Tamle na stezi, med tistima drevesoma. A misliš, da sem ga spoznala? Kje! Kje mi je moglo priti kaj takega na misel! Na svetu sem bila prepričana, da stojiš tam ti, Rimon! Ker pa se mi ni zdel popolnoma ti, ker je bil malce drugačen, mu nisem rekla Rimon, ampak sem mu rekla: Gospod. Takole sem mu rekla: 'Gospod, če si ga ti odnesel, mi povej, kam si ga položil, in bom šla ponj.' Takole sem rekla, misleč, da si ti. Pa nisi bil ti. Bil je on!' 'Kako moreš reči kaj takega?' sem ji rekel. Ona pa: 'Ker me je ogovoril. Ker mi je rekel Marija! Tisti hip bi lahko

ves svet vpil, da ni vstal iz groba, od Siona do Aleksandrije in Rima bi lahko vpili, a mojega prepričanja ne bi premaknili. Tako čudovito, tako neznansko ga je bilo videti! Gospod živi! Živi, nesmrten! In kako ne bi verjel ti, Rimon, ko sem te zamenjala z njim? Ko je bil videti vrtnar, kakor si ti?' Njene besede, Hošajaj!«

»To se pravi, da ti je ženska obmila možgane?«

»Po pravici povedano mi jih je že žena, ko me je ponoči zbudila, vsa iz sebe. 'Kaj pa je to,' sem si rekel ob tistem dirjanju po vrtu, ko je vsevprek bežalo. Ko da se je splašila tropa merjascev. Nekdo je hrupno prevmil vratnico ob gredici z limonami. A da je bila to prav posebna noč, sem čutil tudi, ko sem vstal. Iz zraka sem čutil. Iz dreves. Ko da so rasla iz kaj vem česa.«

»Torej verjameš tudi ti?«

»Toliko vem, da je bila vmes neka velika reč. Da je nekaj usekalo v svet to noč ... «

»V tvoje možgane je usekalo, Rimon,« je rekel sinedrijec razumevajoče.

»A ko bi ti vedel, kako dobro dene ta usekanost. Kako drugače človek diha. Kako drugače dela ...«

»In sanja, ne?« je rekel Hošajaj ... »Videl nisi torej ničesar,« je rekel in si nekam površno zapisoval. »Samo slišal ponoči hrup bežečih. In srečal tisto Marijo ...«

»Tako je.«

»In verjameš v dogodek.«

»Kakor vate, ki stojiš tukaj pred mano.«

»Zanimiv vrtnar si. Si poznal mrtveca?«

»Samo slišal sem o njem.«

»Kaj?«

»Kako naj povem! Da ga je bila sama resnicoljubnost, poštenost in dobrot. Zato dam grobu prav, da ga je vrnil. Tak človek mora vstati od mrtvih.«

»Ukradli so ga, vendar bomo že našli truplo.«

»Kaj pa, če je ušel?«

»Živega najti bo še laže.«

»Saj, živ bo povsod ...« je rekel Rimon in šel otrnit baklo, ki se ji je bil plamen okrnil.

Sinedrijec je vstal.

»Če si sadil šalotko, mi daj nekaj strokov,« je rekel in sam vzel iz košarice.

Na vratih se je obrnil: »Če te bodo poklicali, se boš pač odzval,« je rekel.

»Kamor koli,« je pritrdil Rimon.

Sinedrijec je odšel z nekam nemarnim korakom, kot da bi bil zaradi njega oni mrtvec lahko tudi vstal ...

Iz knjige *Pričevalci vstajenja*

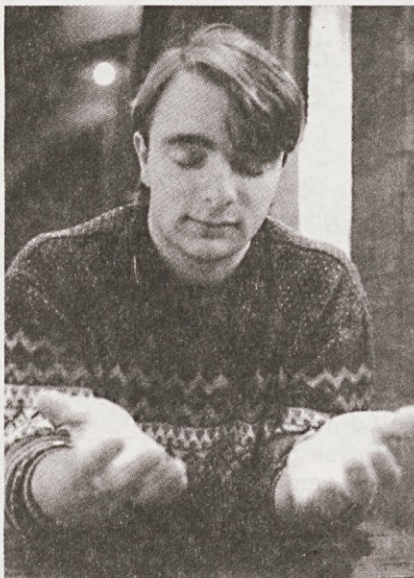
KRATKE NOVICE

MED BRITANCI JE NAJBOLJ PRILJUBLJENA turistična dežela Slovenija, ki je v anketi med 22.000 vprašanih prehitela vseh 27 evropskih držav, ki so še sodelovale v anketi, in si tako pridobila eno najprestižnejših turističnih priznanj na britanskem trgu. (*Ave Maria*)

LJUBLJANA – Poslanski kandidat SLS Mihael Jarc, ki je bil v mestnem svetu eden glavnih nasprotnikov sedanjega načrta džamije v Ljubljani, je moral na zahtevo družine na svojem predvolilnem plakatu prelepiti sliko prečrtane džamije, ker so njegovim otrokom začeli groziti. Poročevalec se sprašuje, če se bodo muslimani v Sloveniji izkazali za nasilne fundamentaliste. (*Ave Maria*)

EVANGELIJ SVOBODE

JANEZ ZUPET

Eden vodilnih filozofov dialoga Martin Buber ugotavlja, da je človek zmožen dveh radikalno različnih odnosov: odnosa jaz-ti in razmerja jaz-ono. V razmerju jaz-ono dojemam 'drugega' - naj bo to kamen, drevo, žival, človek ali celo Bog - brezosebno, kot gol predmet, ki ga je moč izmeriti, stehtati, razčleniti, vključiti v določeno vrsto, skratka 'objektivno' registrirati - in ob tem ostati popolnoma hladen. Odnos jaz-ti, ki je »po volji in milosti« tudi mogoč s slehernim drugim, pa je živ in celosten, neposreden in izključen, svoboden in osrečujoč osebni odnos s 'tujem', ki se mi razodene in odpre kot enkratno, izvirno, enakopravno, nenadomestljivo in nedoumljivo bitje. Od naše duhovne in etične moči in prebujenosti je odvisno, ali drugega poosebimo ali popredmetimo. Človekovo srečo in izpolnitev bistveno pogojuje prav kvaliteta njegovih odnosov: to, koliko je zmožen z drugimi vzpostavljati polnokrven medosebni odnos.

Ni treba posebej poudarjati, da je človekov pristni odnos z Bogom, »s tistim Tujem, ki po svoji naravi

ne more postati ono« (Buber), odnos jaz-ti. Resnično srečanje z večnim Tujem v ljubeči predanosti se dogodi zato, da bi človek lahko svetu izpričal smisel. Vsako razodetje od zgoraj je klic in poslanstvo. Če se nanj odzovemo in svoje poslanstvo udejanjamo, živimo v luči, kakor je v luči On, ki nam ga razodeva, in smo v resničnem občestvu med seboj (prim. 1 Jn 1,7).

Koliko izmaliceh (malik!) predstav o Bogu se je zvrstilo v zgodovini! Živega Tija je zamenjala zdaj hladna ideja Boga, zdaj panteistična brezosebnost, zdaj deistična podoba nekega odmaknjene Boga, ki mu za človeka ni mar. Zlasti zadnjih sto petdeset let vznemirja mislece predstava Boga kot nadležnega vsiljivca, nasprotnika in celo sovražnika, zato ga besno napadajo in hočejo umoriti. Človek naj bi postal velik, suveren in svoboden šele, ko bo ubil Boga. Smrt Boga naj bi bila pogoj in poročstvo za človekovo življenje in srečo.

Kakšen usoden, kakšen »tragičen nesporazum« (de Lubac).

In vendar: pred dva tisoč leti se je - na neki globlji, bivanjsko relevantni ravni - zgodilo prav to...

+++

Jezus Kristus je za nas umrl, da bi mi z njim večno živeli (prim. 1Tes 5,10). Bolj odrešujočega in veselega oznanila ne poznam. Saje človeštva so odtle uresničene in za vsakogar uresničljive. Pravadna sla po življenju, po tem da bi postali kakor Bog (prim. 1Mz 3,5) je utešena in utešljiva. Vendar pod enim pogojem: da tudi sami z Jezusom umremo. Umremo in umiramo zlu in hudobiji v sebi, v svojem srcu in v svojih udih.

Človek je paradokso bitje: edini je, ki more mrtev biti živ in živ mrtev. V prvem je njegova veličina, v drugem njegovo prekletstvo. K sreči pa je človek zmožen še tretjega: da je živ zares živ. V tem

je njegov blagoslov in jamstvo, da je na poti v življenje.

Čim pogumneje in dosledneje umiraš sebi, svoji jalovi, ničevi, grešni, nenasitni sebičnosti, tembolj živ si. Ko sem se po mladostnih krizah, zasvojenostih in iskanjih priboril do trdne vere, sem si postavil za vodilo. Biti živ! To je tisto edino potrebno in edino pomembno v življenju. Vse drugo je prah. Ko umiraš, že vstajaš v življenje; ko izgubljaš svoje življenje, ga najdevaš in novo življenje, ki klije v tebi, je porok, da boš živel na veke.

Živeti na veke - kakšna perspektiva!

Biti duhovno živ se pravi biti »cel človek« (Prd 12,13). Biti cel pomeni biti zmožen navezovati polne in celovite odnose s sočlovekom, s svetom in z Bogom, biti zmožen medsebojnosti, zavezujočih in osvobajajočih odnosov od bitja do bitja, od osebe do osebe, od jaz do ti. Samo tako lahko sebe scela uresničiš. Kristjan ve, da je smrtnik in grešnik. Hkrati pa z vsem srcem, z vso dušo in močjo hrepeni po tem in dela na tem, da bi bil prosjenc, da bi bil čist, živ, cel. Celost, živost, čistost so tri nerazdružne razsežnosti ene in iste resničnosti: notranje svobode.

+++

Najlepši med osmerimi blagri je zame šesti: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali« (Mt 5,8). Čistost srca je kristjanov ideal in poklic.

Srce po svetopisemskem gledanju ni le sedež človekovih čustev, temveč središče vsega njegovega bitja, njegove celotne osebe, najgloblje dno njegove biti in obenem njen vrh, »vrh duha«, kot se izražajo francoski mistiki. Zato Bog gleda in »vidi v srce« (1 Sam 16,7).

Človekovo srce je prizorišče nenehne boja med dobrim in hudim, med lučjo in temo, iskrenostjo in prelažjo, resnico in videzom. Človekovo srce »je zvijačnejše od vsega in zahrbtno« (Jer 17,9). Iz njega »prihajajo hudobne misli, umori, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletve« (Mt 15, 19). Iz njega pa izvira tudi vse do-

bro, ki je v človeku. Čimveč dobrega je v našem srcu, tem čistejše in svobodnejše je. Biti čist v srcu pomeni prizadevati si za iskrenost, resnicoljubnost, preprostost in prostodušnost, za čistost misli, namenov, pogledov in dejanj.

Jezus, ki je »vedel, kaj je v človeku« (Jn 2,25) in kako daljnosežne posledice ima človekova

odločitev za dobro ali za zlo, ni nehal spodbujati k doslednemu odločanju za dobro, za resnico in ljubezen, in s tem za življenje.

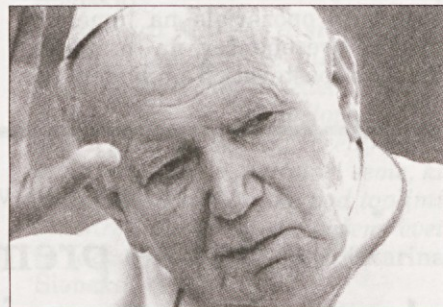
Sveti Janez Vianney poudarja. »Čistost prihaja iz nebes; moramo si jo izprositi od Boga.« Čistost srca je torej hkrati Božji dar in človekova vseživljenjska naloga.

Dalje prihodnjič - Iz Tretjega dne

PAPEŽ JE POVEDAL

O PRAVICAH: Če so kršene pravice revnih, to ni samo politično nepravilno in moralno krivično. Sveto pismo pravi, da je to žalitev Boga. On je namreč varuh in branitelj ubogih in zatiranih, vdov in sirot, vseh tistih, ki nimajo nikogar, da bi jih varoval.

1. decembra pri splošni avdienci

O LJUBEZNI DO EVHARISTIJE: Danes je večja potreba kot kdajkoli po predanem oznanjevanju evangelija. Oznanjati ga je treba z razumsko globino in s pogumom, z resnico o Bogu, o človeku in o svetu, pri tem pa pustiti ob strani vse bojazni. To pa ni mogoče, če ni človek stalno povezan z Bogom, če mu ne sledi in ga ponižno ne posnema. Če boste tako ravnali, boste vedno pripravljeni odgovoriti na najpristnejša in najgloblja pričakovanja človeka današnjega časa. Naj bo leto evharistije, ki smo ga začeli v oktobru, za vas ugodna priložnost za rast v ljubezni do evharistije, viru in vrhuncu vsega krščanskega življenja. Ostanite združeni okrog evharistije! Vdani karizmi, po kateri ste prepoznavni, nadaljujte poslanstvo evangelizacije tako, da se boste sami hranili s Kristusom in boste njegove neustrašne priče.

Pri sprejemu Kristusovih legionarjev 30. novembra

O DOBRODELNI DEJAVNOSTI: Dobrodelna dejavnost dobiva svojo polno vrednost, kadar temelji na prvenstveni ljubezni do Boga. Da bi resnično ljubili brate in sestre, moramo ljubiti Boga. Ta nas opogumlja, da namenjamo svoj čas molitvi, poslušanju božje besede in vse življenje gradimo na Bogu. Še posebej si prizadevajte za to, da bo postala evharistija središče vašega družinskega življenja in vseh družbenih ter vzgojnih dejavnosti.

29. novembra pri sprejemu 3000 članov skupnosti papeža bl. Janeza XXIII.

O KATOLIŠKIH LISTIH: Italija ima, hvala Bogu, bogato izročilo katoliških tednikov. Prispevek katoliških časnikarjev je še toliko dragocenejši danes, tako na pastoralni kot tudi kulturni in družbeni ravni. Bralce predvsem obveščajo o cerkvenem življenju, v bogatih dokumentarnih prilogah pa poglobljajo pogled na dogajanja v Cerkvi. Ti tedniki seznanjajo družine, župnije in mesta s krščanskimi vrednotami, ki tvorijo velik del duhovne domovine italijanskega na-

roda. Tu še posebej mislim na ohranjanje človeškega življenja v vsej njegovi celovitosti; mislim pa tudi na poroko in družino, katere narava je zaradi slabo razumljene kulture »osebnih pravic« izkrivljena. Mislim tudi na vrednote resnice, pravice in solidarnosti.

3. decembra udeležencem srečanja italijanskega združenja katoliških tednikov

O PRESELJENCIH: Ljudje zapuščajo svojo domovino v glavnem zaradi želje po boljšem življenju. Preseljenci naj pomagajo državam, v katerih so se rodili, te pa naj jih imajo za svoje otroke, čeprav živijo daleč stran. Cerkev bo še naprej opozarjala na temeljne pravice preseljencev, na to, da jih je treba spoštovati. Tem ljudem bo

skušala kar najbolj pomagati.

7. decembra pri sprejemu novega perujskega veleposlanika pri Svetem sedežu Pabla Morana Vala

O DIALOGU MED ZNANOSTJO IN VERO: Upam, da bodo združeni naporu mednarodne skupnosti znanstvenikov, javnih ustanov in vseh ljudi dobre volje zagotovili prihodnost upanja in miru za človeštvo. Naj Bog blagoslovi ta skupna prizadevanja, zlasti pa pomaga vernim ljudem, ki se posvečajo znanstvenim raziskavam, da bodo jasno evangeljsko pričevali ter okrepili dialog med znanostjo in vero.

1. decembra ob prejemu nagrade za svoja prizadevanja za utrditev dialoga med znanostjo in vero

SAMO BOG VSE VIDI IN VSE VE...

»Ne daj se premagati hudemu, temveč premaguj hudo z dobrim«

JANEZ PAVEL II.

Neko dekle je v čakalnici velikega letališča čakalo na svoj polet. Ker se je čakanje zavelklo, si je kupila knjigo, da bi ji čas hitreje minil. Kupila si je tudi vrečko piškotov. Usedla se je v čakalnico za VIP-goste, da bi lahko v miru brala in se odpočila. Poleg nje se je usedel mož, ki je odprl revijo in začel brati. Ona je mirno nadaljevala z branjem in si postregla prvi piškot iz vreče. Takoj je tudi mož poleg nje vzel enega. Postala je nejevoljna, toda rekla ni ničesar. Pomislila je: »Kako je nesramen. Če bi bila bolj odločna, bi mu prisolila eno, da bi si zapomnil za vedno.« Vsakič, ko je vzela piškot, je tudi on vzel enega. Bila je tako ogorčena, da sploh ni vedela, kaj storiti. Ko je v vrečki ostal samo še en piškot, je pomislila: »Kaj bo pa zdaj naredil ta brezobzirnež?« Mož pa je razdelil zadnji piškot na dva kosa in ji pustil polovico. To pa je bilo že preveč. Začela je pihati od jeze. Zaprla je knjigo, pograbila stvari

in odšla v prostor za vkrcanje. Ko se je v letalu, umirjena že, udobno namestila v svojem sedežu, je odprla torbo in z začudenjem zagledala še zaprto vrečko piškotov... Bilo jo je pošteno sram, ko je doumela svojo zmotu. Pozabila je, da je piškote dala v torbo... Mož pa je z njo delil svoje piškote, ne da bi postal jezen, živčen, nejevoljen ali vznemirjen, medtem ko je ona bila vsa iz sebe, ker je mislila, da je delila svoje piškote z njim. Zdaj pa ni bilo več časa za razlage in opravičevanje.

+ + +

Kolikokrat v življenju jemo piškote drugih in se tega ne zavedamo. Preden si ustvarimo mnenje, raje dobro premislimo. Morda stvari niso čisto take, kot si mi predstavljamo. Ne mislimo o drugih, česar ne vemo. V življenju so štiri stvari, ki so za vedno izgubljene: * kamen, ki smo ga vrgli; * beseda, ki smo jo izrekli; * priložnost, ki smo jo zapravili; * čas, ki je potekel. ●

NAMENI APOSTOLATA MOLITVE

ZA FEBRUAR

SPLOŠNI: Zdravniška oskrba za revne. Za bolne, zlasti za najrevnejše med njimi, da bi bili deležni pozornosti in človeka vredne zdravniške oskrbe.

MISIJONSKI: Goreča ljubezen do Kristusa. V misijonarijih in misijonarkah naj raste spoznanje, da lahko učinkovito in prepričljivo oznanjajo evangelij samo v goreči ljubezni do Kristusa.

SLOVENSKI: Kulturnost na vseh področjih. Da bi bilo obhajanje Prešernovega dne Slovencem spodbuda za kulturno ravnanje na vseh področjih.

ZA MAREC

SPLOŠNI: Razvojni programi, ki upoštevajo revne, odrinjene na rob družbe in zatirane. Da bi vlade vseh držav v svoji politiki in v razvojnih programih upoštevale revne, odrinjene na rob družbe in zatirane.

MISIJONSKI: Za novo evangelizacijo je potrebna svetost kristjanov. Da bi se v krajevnih Cerkvah vedno bolj zavedali, kako nujno potrebna je vzgoja kristjanov v svetosti, da bodo sposobni odgovoriti na izzive nove evangelizacije.

SLOVENSKI: V vsem videti, iskati in najti najprej dobro. Da ne bi povsod videli delovanje hudega duha, pa tudi da ne bi trdili, da ga nikjer ni.

»MARIJINO SRCE NABITO Z LJUBEZNIJO«

*Gospodovo (Marijino)
oznanjenje, 25. marca*

ROMAN STARC

»Angel Gospodov je oznanil Mariji...« Trikrat na dan se ob pesmi zvonov spomnimo dogodka, ko se je v mestecu Nazaret prikazal nadangel Gabrijel in Mariji oznanil, da bo postala mati učlovečenega Božjega Sina. Preprosta nazareška deklica, ki niti ni dobro vedela, kaj se dogaja, je v veliki veri in zaupanju v božjo besedo izrekla svoj »da« in pod srce sprejela »Besedo, ki je meso postala.« S tem se je začel uresničevati čudoviti božji načrt odrešenja, ki ga nobena stvar ne more več prekiniti. Marija je s tem načrtom odrešenja tako tesno povezana, da je vsak Gospodov praznik tudi Marijin in da se ob tem, ko slavimo in častimo njo, večja in širi tudi slava njenega Sina Jezusa, našega Odrešenika.

»O Marija, danes nam je tvoja zemlja pognala Zveličarja ... O Marija, blagoslovljena si med vsemi ženami ... ker si nam danes dala od svoje moke. Danes se je Bog tako tesno združil in zamesil v našo človeško naravo, da se ta združitev ne bo nikdar več pretrgala ne s smrtjo ne z našo nehvaležnostjo.« (sv. Katarina Sienska)

»Marija, ko si verovala angelovi besedi, s katero ti je zagotavljal, da boš postala Gospodova mati in boš obenem ostala devica, si prinesla svetu zveličanje. Tvoja vera je odprla ljudem vrata v nebesa ... Devica, ti si imela več vere kot vsi ljudje in vsi angeli.« (sv. Alfonz)

»Marija, ti si milosti polna! Sveti Duh ni našel v tebi niti najmanjše ovire za rast milosti. Tvoje srce je bilo vedno čudovito pripravljeno, da prisluhne njegovim navdihom. Zato je tvoje srce tako zvrhano nabito z ljubeznijo.« (Kolumba Mar-mion)

»V tebi, Marija, se kaže tudi človekova moč in svoboda. Ko je bil sprejet veliki sklep, je Bog poslal k tebi angela, da bi ti oznanil skrivnost božjega sklepa in te vprašal za privolitev; in Božji Sin ni stopil v tvoje naročje, dokler nisi v to privolila. Čakal je pred vrati tvoje volje, da bi mu odprla; hotel je priti k tebi, toda nikoli bi ne bil vstopil, če mu ne bi bila odprla z besedami: 'Glej dekla sem Gospodova, zgodi se

mi po tvoji besedi!'« (sv. Katarina Sienska)

»Devica Marija, ti si bila tista dobra njiva, kjer je bilo vsejano seme učlovečene Besede; Božjega Sina... Na tej blagoslovljeni in dobri njivi je Beseda, vcepljena v tvoje telo, storila, kar stori seme, ki ga vržemo v zemljo, ko pod toplimi sončnimi žarki vzkali, požene cvet in dozori sad ...« (sv. Katarina Sienska) ●

SVETNIKI V MESECU

KATARINA DE RICCI, redovnica

1522-1590 * 13. februar

Znano je, da je dobil sveti Frančišek Asiški dobri dve leti pred svojo smrtjo znamenja Kristusovih ran na svojem telesu, ki so mu ostala do smrti. On ni bil edini, ki bi ga Kristus tako zaznamoval. Današnja svetnica Katarina Ricci, redovnica dominikanka, ki je živela v 16. stoletju, je s tolikšno ljubeznijo premišljevala Kristusovo trpljenje, da je dobila odtis njegovih ran na rokah in nogah in na glavi rane kot od trnjeve krone. Cerkevna oblast je to večkrat najstrožje preiskala, a je vsaka preiskava potrdila, da ni sledu o kaki prevari. To je v samostan privabljal množice ljudi - pobožnih pa tudi praznih radovednežev. Zato je sveta redovnica prosila druge sestre, naj prosijo Boga, da bi ji odvezel znamenja teh ran, da bi se v samostan povrnil mir. Prošnja je bila uslišana.

Krstno ime svete Katarine je bilo Aleksandra. Rodila se je 23. aprila 1522 v plemiški družini Ricci v Firencah. Zgodaj je izgubila mater in vzgajala jo je teta, ki je bila benediktinska redovnica. Aleksandra se je zgodaj navdušila za samostan, oče ji je iskal ženina in le s težavo ga je pregovorila, da je šla za božjim klicem.

Kmalu po vstopu v samostan dominikank v Pratu je zbolela in bolela je več let. V mislih na Jezusovo trpljenje je svoje bolečine čudovito pogumno prenašala. Že takrat ji je Bog izkazoval izredne milosti, zaradi katerih ni mogla izpolnjevati skupnih samostanskih vaj in molitev. Sestre, ki za te čudeže božje milosti niso vedele, so jo sodile, da je lena in zaspanka in predstojnica ji je zagrozila, da jo bo odslovila, če se ne pobiljša. Z

nadčloveško potrpežljivostjo je prenašala dve hudi bolezni. Ko pa je drugič nenadoma ozdravela, so tudi redovnice spoznale izredne kreposti mlade sestre in njen visoki poklic. Kmalu je postala voditeljica novink in namestnica predstojnice. Ko ji je bilo trideset let, je postala predstojnica in ostala vse do svoje smrti.

Povedali smo že, da je s posebno ljubeznijo premišljevala Kristusovo trpljenje. Več let je vsak teden od četrtega popoldne do petka popoldne v zamaknjenju videla trpečega Kristusa in na sebi doživljala njegovo trpljenje ter dobila odtise njegovih ran. Zaradi množice obiskovalcev v samostanu ni bilo miru, zato si je Katarina s podporo vseh redovnic izprosila, da so odtisi Kristusovih ran izginili.

Veliko si je dopisovala s svetim Filipom Nerijem, apostolom Rima. Oba sta si želela, da bi se osebno spoznala, toda Katarina ni smela zapustiti svojega samostana, Filip pa se tudi ni mogel odpraviti v Prato. Tedaj se je zgodilo nekaj nenavadnega: Katarina se je prikazala pri njem v Rimu in se z njim pogovarjala, ne da bi bila za-

pustila samostan v Pratu. Temu pravimo čudež bilokacije - istočasne navzočnosti na dveh krajih. O samostanu, ki ga je vodila svetnica, je neka vdova, ki je stopila vanj, zapisala: »Če bi svet vedel, kako srečno je življenje v tem samostanu, bi bila vrata preozka za vse, ki bi hoteli vanj, in ljudje bi čez zid lezli, da bi prišli v samostan.«

Mnogi ljudje, tudi cerkveni odličniki, so prihajali k njej po nasvet. Z mnogimi si je dopisovala. Tudi z domačimi. Očeta, ki se je sprl z bratom, je v pismu prosila, naj se obnaša kot pravi kristjan in naj bratu odpusti. »Kako veliko čast bi ti lahko izkazal Gospodu, ko bi se videli na tebi sadovi hostije miru, ki si jo prejel na velikonočno jutro!« Posebno sočutje je imela do duš, ki trpijo v vicah. Globoka združitev z Bogom je ni ovirala pri spolnjevanju njenih zemeljskih dolžnosti, celo spodbujala jo je pri tem.

Katarina je umrla 1. februarja 1590, stara osemindeset let. Med svetnice jo je prištel papež Benedikt XIV. leta 1746 in določil za dan njenega godu 13. februar.

SILVESTER ČUK

in velikodušnega značaja. Po eni strani je veliko prispevala k uspešnemu poslovanju mesnice, ki jo je vodil mož, po drugi pa je s svojim prijetnim značajem znala odpirati srca išočih in vanje saditi ljubezen do katoliškega nauka, tako da je mnogim pomagala pri prestopu v katoliško Cerkev. Žal pa je živela v času, ki tej veri ni bil naklonjen. Kraljica Elizabeta je izdala odlok o preganjanju krščanstva, še zlasti katoliških duhovnikov. Vsak, ki je javno priznal, da je duhovnik, je bil po zakonu izdajalec, kdor pa je duhovnike skrival, mu je grozila smrtna kazen. Vendar to Margarete ni moglo ustaviti: v domači hiši je uredila sobico, v kateri je skrivala duhovnike in se skupaj s tremi otroki udeleževala svetih maš. Večkrat je rekla: »Z božjo pomočjo naj bodo sedaj duhovniki pri nas še bolj dobrodošli kot kdaj koli prej, naredila bom vse, kar je v mojih močeh, da se bo nadaljevalo bogoslužje katoliške Cerkve.«

Čez čas ji je uspelo najti še eno skrivališče v mestu, v katerem je skrbel za kar se da prijetno bivanje duhovnikov. Mož ji je pri vsem tem stal ob strani in jo podprl, ko je predlagala, da bi najstarejšega sina poslala na katoliško šolo v Francijo. Služinčad je za vse to vedela, vendar je zaradi njene srčne dobrote nihče ni hotel ovaditi. Ker oblasti niso mogle najti drugega, so jo večkrat zaprli zato, ker se ni udeleževala protestantskega bogoslužja. Ko pa so izvedeli, kje je starejši sin, so moža klicali na zagovor; medtem so med temeljito hišno preiskavo našli skrivališče, v njem pa kelih in mašna oblačila. Margareto so takoj prijeli in jo po kratkem postopku obsodili na mučeniško smrt. Umrla je 26. marca 1586, stara 33 let. Iz mučeniške krvi so se rodili trije duhovni poklici: oba sinova sta postala duhovnika, hčerka pa redovnica.

M.O.

MARGARETA CLITHEROW, mučenka * 26. marec

Rodila se je v protestantski družini v Angliji leta 1555 in se komaj šestnajstletna poročila s premožnim mesarjem in komornikom iz katoliške družine, ki pa je sam bil protestant. Med njima je vladal spoštljiv, ljubeč odnos, ki se ni skrhal niti potem, ko se je Margareta po dobrih dveh letih zakonskega življenja odločila, da prestopi v katoliško Cerkev. Mož je njeno odločitev spoštoval in ji vsestransko pomagal pri krščanski vzgoji otrok. Margareta je bila tudi sicer uspešna in povsod priljubljena zaradi svojega veselega, prisrčnega

DUHOVNIKOVA MOLITEV V NEDELJO POPOLDAN

MICHEL QUOIST – Prevedla METKA MIZERIT

*ribiča ljudi!» (Mr 1, 17)
Niste vi mene izvolili, temveč sem
jaz izvolil vas in postavil, da
greste in obrodite sad in da vaš
sad ostane (Jn 15, 16).
Ne mislim bratje, da sem to
dosegel. Eno pa rečem: pozabljam,
kar je za menoj ter tečem proti
cilju za nagrado, h kateri nas od
zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu
(Flp 3, 13 – 14).*

Gospod, danes popoldan sem sam.
Polagoma je šum okrog cerkve
potihnil,
verniki so odšli in jaz sem se vrnil
domov
sam.

Srečal sem mlad par, ki se je vrnil
s sprehoda,
šel sem mimo kinodvorane, ki je
bruhala množico.
Na pločnikih pri mizicah so sedeli
mladi sprehajalci,
ki so hoteli podaljšati srečo
praznične nedelje.
Zašel sem med otroke, ki so se
igrali na pločniku.
Otroci, Gospod, otroci drugih;
nikoli ne bom imel svojih.

Gospod, tukaj sem.

Tihota je grenka, samota me tlači.

Gospod, star sem petintrideset let.
Imam telo, kakor drugi,
mlade roke ustvarjene za delo,
srce namenjeno ljubezni.

Vse to sem ti poklonil,
ker si ti to potreboval.
Gospod, vse to sem ti dal, ampak
ni lahko.

Težko je podariti svoje telo;
težko je stisniti roko, ne da bi jo
hotel obdržati.
Težko je vzbuditi nežnost, da jo
podarim tebi.
Težko se je popolnoma odreči sebi
in biti drugim vse.

Težko je biti kakor drugi, biti med
njimi in biti drugačen.
Težko je vedno dajati in nikoli
pričakovati plačila.
Težko je hoditi vedno pred njimi,
ne da bi nekdo hodil pred tabo.
Težko je trpeti tuje grehe, ne da bi
smel enkrat odreči sprejeti jih in
jih nositi.

Težko je vleči vse za seboj in niti
za trenutek popustiti, da bi te kdo
drug vlek.

Težko je vedno podpirati slabotne,
ne da bi se mogel na koga opreti.
Sam pred vsemi,
sam pred svetom,
sam pred trpljenjem,
smrtjo
in grehom.

Sin moj, nisi sam.

Jaz sem s teboj.

Jaz sem ti.

*Potreboval sem človeka, da
nadaljuje moje učlovečenje in
odrešenje.*

*Od vekomaj sem te izvolil;
potrebujem te.*

*Potrebujem tvoje roke, da še vedno
lahko blagoslavljam.*

*Potrebujem tvoje ustnice, da še
vedno lahko govorim.*

*Potrebujem tvoje telo, da v njem še
vedno trpim.*

Potrebujem tvoje srce, da ljubim.

*Potrebujem te, da še vedno lahko
odrešujem.*

Ostani pri meni, sin moj!

Gospod, tukaj me imaš.

Tukaj je moje telo,
tukaj je moje srce,
tukaj je moja duša.

Daj mi dovolj veliko bit, da zaseže
ves svet;

Naj bom dovolj močan, da ga
lahko nosim na svojih ramenih;
naj bom dovolj velikodušen, da
lahko objamem ves svet, ne da bi
si ga skušal pridržati.
Naj bom zemlja srečan,
vendar samo mimohod;
pot, ki vodi k tebi.

Gospod, ta večer, ko je vse tiho
in moje srce občuti grenko samoto,
moje telo kriči v temi;
na svojih ramah nosim breme
vsega sveta,

Kristjani so do svojih
duhovnikov zelo
zahtevni. Vendar si ne
morejo predstavljati,
kako težko je biti duhovnik.
Tisti, ki je stopil naprej z
vso velikodušnostjo svojih
štiriindvajsetih let, je še vedno
človek, ki hoče dobiti nazaj, kar je
nekoč podaril drugim. Duhovnik je
popolnoma na razpolago Kristusu,
ko se daruje svojim bližnjim.

Duhovnik ne potrebuje
poklonov ali posebnih darov.
Pač pa, da mu kristjani s svojo
ljubeznijo do bratov dokažejo, da
njegov dar ni bil zaman.

Ker je še vedno človek, je lepo,
da mu včasih z rahločutno kretnjo
izkažemo nesebično prijateljstvo
... morda v nedeljo popoldan, ko je
sam.

*Jezus jima je rekel: »Hodita za
menoj in naredil vaju bom za*

ZLOČINEC

Človek je sam, ker je enkrateno, vendar je bil poklican v skupnost. Greh je tisti, ki nas loči in osameva.

Združiti se moramo, stisniti se drug k drugemu in predvsem pomagati nositi breme bližnjemu. Rešiti se moramo grehov, svojih in drugih ter premostiti zapreke, ki ovirajo našo vesoljno edinost. Samota nas muči in ni bila v prvotnem Očetovem načrtu. Samo odrešenjska Ljubezen more premagati in zapечатiti našo edinost.

Jezus je povzel besedo in rekel:

»Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga oropali, pretepli do krvi, pustili napol mrtvega in odšli.

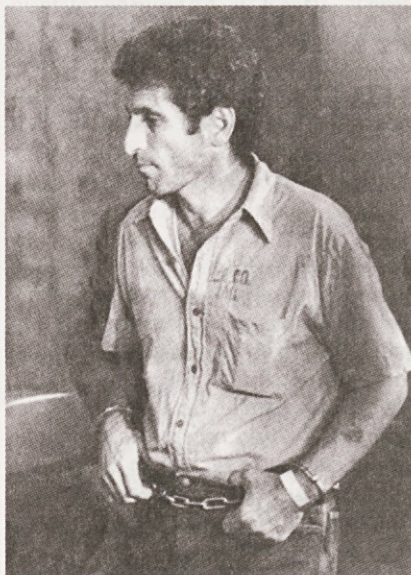
Primerilo se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel mimo. Do njega je prišel tudi neki Samaritanec, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil.

Stopil je k njemu, zлил olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Drugi dan je vzel dva denarja, ju dal gostilničarju in rekel: 'Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.'« (Lk 10, 30-35)

Poznam njegovo skrivnost, njegovo težko in strašno skrivnost. Kako je mogoče, da jo more nositi ta veliki otrok, z obrazom prezgodaj ostarelega mladca? Rad bi videl, da bi mi povedal vse,

vso revščino grehov; ta večer Ti ponovno izrečem svoj **Da.**

Ves se ti darujem, ne v izbruhu navdušenja, pač pa počasi, jasno, ponižno, sam pred teboj, Gospod, v miru nedeljskega večera. ●

da bi delil svoje breme z menoj. Že nekaj mesecev ponujam roko temu malemu povoženemu bratu; lakomno se me oklene, me poboža, poljubi, vendar med nama ostane prepad, ki naju loči. Kadar ga hočem nežno privabiti, se umakne, ker nosi v sebi pretežno skrivnost, da bi mi jo zaupal.

Gospod, boli me. Gledam ga od daleč in ne morem k njemu; gleda me od daleč in se mi ne more približati.

Jaz trpim, on trpi (predvsem on). Ne vem kako to rešiti, ker je moja ljubezen premajhna. Vsakič, kadar skušam zgraditi most s svojega brega do njegove samote, ta obvisi na sredi, ne da bi dosegel njegov breg.

Vidim ga na robu bridkosti, kako dvomi in se pripravlja na skok ... Potem se obupan umakne, ker je razdalja večja kakor njegove moči in je breme pretežno.

Gospod, včeraj se je sklonil k meni in začel pripovedovati ... potem se je umaknil.

Ves je trepetal pod težo skrivnosti, ki se je bližala; vendar je zopet padel na dno svoje samote.

Ni jokal, vendar sem mu moral obrisati debele kaplje potu, ki so mu tekale po licu.

Ne morem zgrabiti njegovega bremena, on mi ga mora dati; vidim ga v dosegu roke in ga ne morem vzeti, ker Ti nočeš, če on noče.

Ne smem posiliti njegove bolečine. Gospod, mislim na vse tiste, ki so sami, ki so strašno sami, ker nikoli niso sprejeli, da bi jim drugi lahko pomagali, ker se Ti nikoli niso podarili.

Vsi tisti, ki vedo nekaj, česar nihče nikoli ne bo izvedel, tisti, ki trpijo bolečine, ki jih nihče ne bo lajšal,

ki krvavijo iz ran, ki jih nihče ne bo obvezal,

ki so zaznamovani s pečatom, ki ga nihče, nikoli ne bo zaslutil; tisti, ki so se zaprli v svoje ponižanje, obup, sovraštvo, v tiho uničenje svojega srca.

Tisti, ki so storili smrtni greh in so danes mrzli grobovi urejenih pročelij.

Gospod, strah me je človeške samote.

Vsak človek je sam, ker je enkrateno in ta samota je sveta; samo on jo lahko odpre, se podari drugemu in ga sprejme.

Samo človek lahko prestopi iz samote v občestvo.

Ti hočeš, da smo združeni, drug ob drugem

kljub globokim prepadam, ki smo jih z grehom skopali okoli sebe.

Ti hočeš, da smo vsi eno, kakor sta Ti in tvoj Oče.

Gospod, tale fant me boli, kakor tudi vsi njegovi osamljeni bratje. Daj mi dovolj ljubezni, da bom razbil njihovo samoto, naj hodim po svetu z odprtimi vrati.

Moja hiša naj bo pripravljena na njihov prihod.

Pomagaj mi, Gospod, da se bom znebil sebičnosti, da ne bom nikogar prestrašil; vsi naj prihajajo k meni, ne da bi morali prej prositi za dovoljenje, da bodo lahko tukaj odložili bremena, ne da bi jih kdo videl.

V temni noči jih bom šel iskat in Ti, Gospod, mi boš dal dovolj moči, da bom lahko nosil njihovo breme. ●

OB PREŠERNOVEM DNEVU

JUSTIN STANOVNIK

8. februarja pred dobrim poldrugim stoletjem se je dopolnilo življenje človeku, ki mu je bilo dano izrekati besede, kot jih ni bilo dano ne prej in ne pozneje nikomur od tistih, ki so bili rojeni v ta jezik. Zato je 8. februar po pravici praznik slovenske besede in slovenske kulture. Na ta dan se ustavimo, da v slovesnem miru in tišini poslušamo besede svojega pesnika. Dovolimo, da njegove besede stopajo v nas in nas s svojo nenasilno močjo popeljejo v prostore naše najgloblje resničnosti. In v tistih prostorih vstajajo, potem ko je utihnil ves zunanji hrup, resnična vprašanja: predvsem, morda ne najprej, a gotovo predvsem, vprašanje, kaj je naše življenje. Veliki Prešernov sodobnik italijanski pesnik Leopardi je v »Nočni pesmi blodečega azijskega pastirja« to vprašanje dal izreči preprostem nomadu in ga tako uveljavil kot osnovno vprašanje slehernega človeka: Kaj je življenje ubogega pastirja? Kam gre moja blodeča pot?

Tu smo pri jedru vprašanja o kulturi. Mnogo stvari se poteguje za to, da bi nosile to visoko ime: kultura. Tiskajo se časopisi, revije in knjige; večer za večerom nas vabijo gledališča na svoje predstave; če se sprehodite po mestu, vas bo za vsakim vogalom tak ali drugačen napis opozoril, da je v mestu odprta nova razstava, nova glasbena ali plesna prireditev. In vse to hoče biti kultura. In če v kakem odročnem kraju začnejo predvajati filme, pravijo, da je to kulturni dosežek. Za vsem tem je veliko napora, pogosto veliko domiselnosti in nadarjenosti, včasih celo navdiha. Toda če za vsem ni onega vprašanja, ki je vprašanje po smislu in ki hoče vedeti, kaj je življenje ubogega pastirja, potem v vseh mnogih dejanjih, ki jim pravimo kultura, ni tistega duha, ki bi nas notranje prevzel in vznemiril naše najtanjše strune, da bi kot živa človeška bitja zabrnili v resničnosti.

Vsa velika umetnost in vsa velika kulturna dejanja imajo to v sebi, da se potem, ko so se nas dotaknila, naseli v nas mir. Od kod ta mir? Glejte, ko smo slišali ali prebrali tako velike reči, kot je Prešernovo Slovo od mladosti ali Murnova pesem o ajdi ali Balantičeva pesem o pokopališču na hribu, začutimo, da so te stvari tako brez razpoke ali raze, tako na poseben način cele in popolne, da stojijo pred nami v tako neponovljivi in dovršeni enkratnosti, da jim ni mogoče ničesar ne dodati ne odvzeti, vemo hkrati tudi, da so te stvari znamenja, ki nam sporočajo, da je tudi svet, v katerem je nekaterim ljudem bilo dano to popolnost ustvariti, lahko samo svet, ki ga nosi smisel. Velika umetnost je znamenje za smiselnost sveta. To je razlog, da

nas kliče z glasom, ki se mu ni mogoče ustavljati. Sedaj torej vemo, zakaj velika dela umetnosti ne razpadejo: zato, ker so tako cela, da čas nima kam natočiti svoje jedke tekočine. Zato ostajajo. Prihajajo in odhajajo barbari, prihajajo in odhajajo vojske, prihajajo in odhajajo bolezní, ta dela pa ostajajo; za hip jih zastre stiska časa, a se potem pokažejo spet in nam svetijo. Pesnica Sapfo je pred dva tisoč šeststo leti na nekem jonskem otoku zapela dva stiha o zvezdi večernici: O večernica, ti, ki vse, kar je jutranja zarja razposlala po svetu, pokličeš nazaj, ovco

pokličeš in kozo, otroka pripelješ k materi nazaj! Ko ta dva verza preberemo po tolikem času, si pravimo: da, to je podoba našega življenja. In potem si še pravimo: tako popolna je ta podoba, da bo govorila vsakemu času in vsakemu človeku. Angleški kronist Beda je pred tisoč tristo leti napisal prelepo zgodbo iz časa pokristjanjevanja Anglije. Potem, ko so kralj in plemiči poslušali misijonarjeve besede, vstane eden od knezov in pravi: O kralj, kakor če bi vrabec priletel v to svetlo in toplo dvorano in bi po kratkem in varnem bivanju tukaj spet odletel na drugem koncu v temo, v neznanu, v sneg in vihar, tako je naše življenje: za trenutek je tu, ne vemo pa, kaj je bilo prej in kaj bo potem. Zato nauk tega moža, ki nam prinaša nekaj gotovosti, zasluži, da mu sledimo. In spet si pravimo, ko vse premislimo, da je ta podoba tako resnična, da nikoli ne bo izgubila te moči, da bi pripovedovala o človekovi usodi. Naj se znanost še tako razvije, naj potujemo s še bolj fantastično hitrostjo, naj gremo na rob vesolja, če je kje kak rob, vedno bo ostala resnica, ki jo tako neprekosljivo pripoveduje podoba o ptici, ki se za trenutek znajde v svetlobi in toploti in naslednji hip že izgine v temo, iz katere je tudi prišla. Tu smo sedaj v stičišču vseh vprašanj in nič čudnega ni, če je pred nami tudi že neka druga slika: skromen prizor, na zunaj neznaten, na nekem najbolj navadnem kraju galilejske planjave, ko med dvanajsterimi vstane Peter in pravi Učeniku: Kam naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja. Skromen prizor in čisto navaden kraj, smo rekli, a v tistih besedah začutimo energijo, ki tem besedam zagotavlja, da se bo človek z njimi odzival na svojo usodo do konca.

Kadar torej govorimo o kulturi, smo zmeraj v središču stvari. Če kak čas ali kaka doba to središče dosega in če poleg tega ni prišlo do zamenjave, tako da bi se poljubna točka razglasila za središče, pravo središče pa pozabilo, tedaj pravimo, da ta čas stoji v znamenju visoke kulture. To se kaže tako, da tedaj nastajajo dela - narejena z besedo, z glasom ali podobo - ki so tako cela, da kljubujejo vsakemu času.

Toda iz tiste energije, ki se s postavljanjem pravih vprašanj ustvarja tam v središču, se ne oblikujejo samo dela visoke in praznične kulture. Tista energija sega tudi na ulice in v hiše našega mesta, povsod tja, kjer je in živi konkretni človek, bodisi sam bodisi z drugimi. Moč prave kulture je ravno v tem, da oblikuje življenje slehernega dne. Od kulture je odvisno, kako se ljudje srečujemo, kaj si drug o drugem mislimo: ali smo drug drugega veseli in smo radi skupaj, ali pa smo brezbrizni in do nikogar ničesar ne čutimo. Ko pridete v tuje mesto in imate oči za to, boste prvi dan vedeli, iz katere osnovne misli živijo ljudje, ki hodijo po ulicah mimo nas, ki posedajo po parkih, ki postavljajo jed pred vas na mizo in vam dajejo papirje po uradih. Teh stvari se preprosto ne da skriti, te stvari sijejo z naših obrazov. Nadžkof Rode nam je pred mnogimi leti povedal, kaj je doživel, ko je izstopil na železniški postaji v Madridu: po prvih korakih mu je bilo jasno, da je prišel v mesto veselih in radostnih mladih ljudi.

Človekovo vedenje ima zagoneten izvor, prav gotovo pa ne prihaja od tega, da veliko imaš. Še najbolj veseli so tisti, ki ne vedo natanko, zakaj so veseli. A če veselje ne prihaja od obilnega imetja in velike moči, je na nečem vendarle zrastle! To lahko rečemo, da ga ne bi bilo, in ga ni, če ni v nas osnovnega ravnotežja, ki se je ustvarilo tako, da smo ali brali prave besede ali poslušali pravo muziko ali gledali prave podobe in like. To pa je ravno kultura.

Vesetje je ena reč, čeprav je očarljiva in osvajajoča. Druga pa je pamet. Pamet ni samo stvar naših računov, naložb in obrestnih mer, ne kaže se samo v donosni službi in iskanju prijateljev z visokimi zvezami. Čez to pamet sicer ne bomo veliko govorili, a sedaj mislimo na neko drugo. V mestu, kakor veste, kar naprej vstajajo novi preroki: eni polagajo roke na ljudi in pravijo, da zdravijo, drugi oznanjajo konec sveta, tretji pa naspotno trdijo, da bo svet več in brez vsega hudega, a le, če ga bodo izključno uredili oni. In spet je odvisno od kulture, oziroma od pameti, ki iz nje nastaja, ali bodo ljudje noro letali za temi preroki ali pa bodo raje modro pustili, da bodo nazadnje pobrali svojo robo in odšli drugam. Pameti, o kateri sedaj govorimo, bi pravzaprav morali reči politična pamet, za katero boste morda priznali, da je blago, ki ga v mestu močno primanjkuje.

A če ta pamet raste iz splošne kulture, raste neka druga še bolj, le da ta kaže svoj blagodejni vpliv ne na mestnem trgu, ampak v tišini človekove notranjosti. To je pravzaprav posebna moč, ki človeku brani, da bi se povsem prepustil trenutku, bodisi da je ta trenutek prišel na krilih razsipne sreče bodisi da se je iz teme pred njim izluščil sivi obup. Neko nedeljo, ne vem ravno, katero, nam v cerkvi preberejo tudi tisto pismo apostola Pavla, v katerem stojijo besede: Vi pa se smejte, kakor da se ne bi smejali, in jokajte, kakor da ne bi jokali: kajti podoba tega sveta preide. Kdor te besede lahko sprejme ali pa jih ima na neki način že v sebi, je v posesti te pameti. S posebnim zadoščenjem lahko sedaj povemo, da je Prešeren napisal nekaj zelo podobnega. Mislimo na tisti tolažljivi verz iz uvodnega soneta v Krst pri Savici. *Dan jasni, dan oblačni v noči mine!*

Nikoli torej ne bi smeli pozabiti, da kultura ni samo to, kar se dogaja po kulturnih ustanovah, ampak je tudi in predvsem način, kako obstaja, živi nemirni svet ljudi. Ko potujete po deželi in vidite, da so sredi vasi postavili visok stanovanjski blok, vedite, da ga je postavila arogantna volja nekih ljudi, ki so iz ne vem kakšne zamere hoteli udariti lepoto katere slovenskih dolin; in kadar bodo s televizijskega zaslona govorili stavke, ki tolčejo ob izkušnje večine ljudi, vedite, da ste v deželi, kjer si ljudje, ki so tu zato, da razbirajo resničnost sveta in jo sporočajo, jemljejo pravico, da jo potvarjajo.

Kultura je torej tu in sedaj in vsak dan, a je samo takrat, če so globoko v središču postavljajo vprašanja, ki zadevajo bistvo stvari. Če pa tega spraševanja tam ni, potem je ta živi svet naše vsakdanje resničnosti prepuščen sebi, da se razpušča v kaotičen svet poljubnosti.

Ko na Prešernov dan slavimo kulturo in pojemo hvalno njenim velikim delom, za katera smo rekli, da so s svojo polnostjo in celostjo znamenja, da je svet smiseln, moramo povedati še to, da je naša kultura krščanska kultura. To je pomembna ugotovitev, ne samo zato, ker s tem pokažemo na njeno zadnjo utemeljitev, ampak tudi zato, ker tako spomnimo na naročilo, ki ga krščanstvo daje svojim ljudem, da morajo namreč svet in življenje sprejeti, nekako tako kot vrt, ki ga je treba obdelovati. Nepregledna množica ljudi to naročilo sprejema že dva tisoč let, zato lahko rečemo, da je naš svet sprejet in obdelan. Ta ukaz, da moramo svet sprejeti in obdelovati, bi bil seveda kratke sape, če ne bi stal na veri, ki ni v središču sveta, kakor kultura, ampak ga presega. Ker je danes slovesen dan, tudi o tej veri lahko spregovorimo na slovesen način. Tako na primer, kakor je to storil angleški pisatelj konvertit Chesterton v knjigi Večni človek: »Ko bi bila ta vera zmotna, bi trajala komaj en dan; ko bi bila samo ekstaza, bi človek rekel, da taka ekstaza ne bi mogla trajati več kot eno uro. Traja pa dva tisoč let: in svet v njej je bolj svetel,

KAJ JE IZVIRNI GREH?

Bog je ustvaril moža in ženo po svoji podobi, da bi bila kot božja otroka popolnoma srečna v svoji človeški biti, da bi torej mogla biti deležna intimnega življenja z Bogom in se uresničiti po nesebičnem darovanju samega sebe. Tako se je začelo njuno življenje.

♦ Žal pa se je razvilo v tragedijo. Človek, ki ga je zapeljal hudi duh, je podvomil v Božjo besedo. Odločil se je, da ne bo od nikogar več odvisen in da bo sam sebi luč. Sam bo odločal, kaj je dobro in kaj slabo. Človek se je zavestno obrnil od Boga in s tem prekinil vir Ljubezni. To imenujemo izvirni greh. Bog to človekovo odločitev spoštuje. Prekinitev odnosa z Bogom, ki so jo povzročili prvi starši, se še danes odraža v vsakem človeku in je nepopravljiva. Prekinitev odnosa z Bogom ima različne posledice:

- Izguba otroškega odnosa z Bogom. Prvič je človeka pred Bogom

strah in sram. Skrije se: »*Tvoj glas sem slišal v vrtu; zbal sem se*« (1 MZ 3,10). Človek se oddalji od Boga in misli, da je Bog tisti, ki se je oddaljil.

- Notranja harmonija je porušena. Vest in razum sta zatemnjena, nato ju človek ne zna več smiselno uporabljati. Tudi volja, ki je orodje svobode, je oslABLJENA. »*Ne delam namreč dobrega, kar hočem, ampak hudo, česar nočem,*« ugotavlja sveti Pavel. Volja se torej ni sposobna odločno uveljaviti in dopusti, da nad njo gospodujejo različne strasti, da jo hromi občutek krivde ter opušča to, kar bi morala storiti. To pa pogosto ovira razvoj svobode in v človeku povzroči notranjo razdvojenost.

- Porušeni odnosi. Človekova odločitev, da bo odvisen samo od samega sebe, da bo živel zase in ne več za drugega, se odraža v vseh njegovih odnosih: obtožuje drugega (če me kaj doleti, so za to krivi drugi). Sočlovek postane tekmeč, ki me ogroža. Torej mu ne zaupam več in se ga bojim. Zato ga napadam in mu hočem gospodovati, ali pa zbežim. Ali pa ga želim imeti za predmet svojih užitkov. Nočemo biti več odvisni od drugega in ker ne moremo sprejeti različnosti, hočemo, da bi drugi postali nam enaki, torej zahtevamo enakost, ki bi odpravila razlike. Vse to pa ne poteši potrebe po ljubezni in želje po darovanju samega sebe, kar je zapisano v globini človeškega bitja. Tako človek živi boleče notranje protislovje pred samim seboj, pred Bogom in drugimi ljudmi.

Ali nismo te resničnosti že vsi na nek način izkusili?

- Skaljen je tudi odnos z ustvarjenim svetom. Stvarstvo je postalo človeku tuje in sovražno. Ta, ki mu je bilo naročeno, naj si podvrže zemljo in na njej zagospoduje nad vsemi bitji, je to naročilo zlorabil in naravo izkoristil v svoje namene.

♦ Toda Bog človeka in stvarstva ni pustil v tem neredu. Človek sam po sebi ne more vzpostaviti odnosa z Bogom, zato pride pobuda od samega Boga, ki nam pošlje svojega Sina, da se učloveči. Ko je izrekel svoj »da« in brez pridržkov daroval svoje življenje v našem imenu, nas je Božji sin Jezus Kristus osvobodil greha. Sinovski odnos do Očeta se je znova vzpostavil. Ko človek sprejme odrešenje, znova postane sin nebeškega Očeta. To je novo stvarjenje.

Iz revije *On živi*

KRATKE NOVICE

Brasilia. Škof Anaury Castanho je povedal, da se v Braziliji na tisoče ljudi vrača iz verskih ločin v katoliško Cerkev, saj se njihova pričakovanja po čudežnih ozdravitvah in obogatenu v ločinah niso uresničila. (*Ave Maria*)

Ljubljana – Generalni sekretar Evropske ljudske stranke (EPP) Antonio Lopez Isturiz se je na septembrske besede predsednika vlade in LDS Antona Ropa o Sloveniji kot poskusnem laboratoriju evropskih konservativnih strank odzval z besedami, da je »edini laboratorij v Sloveniji laboratorij gospoda Ropa in njegovih neuspešnih poskusov«. (*Ave Maria*)

Jeruzalem – Več tisoč ljudi iz 41 držav se je 13. septembra 2004 zjutraj zbralo v Jeruzalemu na medverskem shodu za mir. Judje, kristjani in muslimani so skupaj odšli od Zidu objokovanja do mošeje Al Aksa ter molili za mir. Vstop na tempeljski grič nemuslimanom načeloma ni dovoljen, vendar pa so za ta pohod naredili izjemo. (*Ave Maria*)

bolj zdrav v svojih nagibih in bolj veder spričo usode in smrti kot svet zunaj nje.«

Nekoč je veljalo, da so tisti, ki lahko prikimajo tem besedam, za kulturo izgubljeni. Sedanji čas vedno bolj razločno opozarja na to, da bo samo z njihovo pomočjo mogoče prepričati ljudi, da bodo svet sprejeli, obdelovali in varovali.

Beseda kultura pa pomeni v slovenščini prav to: gojiti, obdelovati in varovati.

Iz revije *Ave Maria*

MOLITEV – pogovor z Bogom

LOJZE PUŠENJAK

Pojem 'molitev', 'moliti' je skoraj nekaj takega, kot so osnovni pojmi našega življenja. Domala vsak otrok že pred šolo ve, kaj pomeni beseda molitev in glagol moliti. Kljub tej vsesplošni razširjenosti in razumljivosti pojma molitev pa ne bo čisto brez koristi, če malo premislimo, kaj je molitev in kaj se pravi moliti.

Še vedno veljavni odgovori

Na vprašanje, kaj je molitev, je možnih več odgovorov, ki so si med seboj bolj ali manj podobni, ki pa imajo vsi predvsem pred očmi človeka, to se pravi človekovo dejanje molitve. Te vrste odgovori bi bili: »Molitev je povzdigovanje duha k Bogu.« To je bila menda prva razlaga molitve, ki smo jo kdaj slišali. Druga taka opredelitev molitve bi bila: »Molitev je zaupen in vdan pogovor z Bogom. Pogovor o vsem in v vsakem času. Zaupnost in vdanost sta nujno potrebni, ker bi sicer o molitvi ne bilo mogoče govoriti.« (Stanko Cajnkar: Očenaš - Od človeka do kristjana. Mohorjeva Celje, 1978.) - Podobne definicije bi še bile: »Molitev je življenje v Božji pričujočnosti. Tisti, ki nas posluša,

vse razume in nas ljubi. In mi mu v molitvi ljubezen vračamo.« - »Molitev je bližina dveh ljubezni. Molitev je tih dogovor dveh src, ki se iščeta.« - »Molitev je iskanje zadnjih vzrokov našega ravnanja in urejevanja najtežjih in najbolj zamotanih doživetij našega srca.« - »V najhujših trenutkih je molitev pritožba na oblastvo zadnje stopnje. V velikih nesrečah življenja pa je pogovor z Bogom začetek poti k pomilostitvi.« - V tem smislu bi lahko še nadaljevali z opredelitvami, a to najbrž ni potrebno, saj nam že navedeni odgovori dajejo dovolj snovi za razmišljanje o bistvu molitve.

Molitev – odgovor na ljubezen

Meni osebno pa so zelo všeč nekoliko drugačne opredelitve molitve, namreč opredelitve, ki naglašajo dialoško razmerje Boga in človeka. Te opredelitve izhajajo iz tega, da je Bog prvi, ki nagovarja človeka; nagovarja ga iz ljubezni in naklonjenosti, in čaka na človekov odgovor. Takšne (dialoške) opredelitve molitve bi bile: »Molitev je človekov pritrtilen odgovor na Božjo ljubezen. Gotovo pomeni takšen odgovor predvsem življenje po Božji volji ali izpolnjevanje Božje volje v vsakdanjem življenju. Ven-

dar pa človek kot razumno bitje moli tudi tako, da se izrečno razgovarja z Bogom ali odgovarja na Božjo ljubezen, ko razmišlja o Bogu in svojem odnosu do njega, ko z besedo daje Bogu čast in hvalo, ko s prošnjo priznava svojo odvisnost od Boga.

Nemški Katoliški katekizem za odrasle pa pravi takole: »Naš odgovor na Božjo besedo, v kateri nam razodeva najbolj notranjo skrivnost svoje ljubezni, ni v prvi vrsti razmišljanje, temveč zahvaljevanje - molitev.«

V neki knjigi sem našel razmišljanje o molitvi, ki je imelo naslov »Molitev - pogovor z Bogom«. In to razmišljanje dobro opredeljuje molitev: »Če vera bistveno pomeni zaupno, osebno razmerje do Boga, potem spada k živemu razmerju pogovor z Bogom - kot čisto normalno, vsakdanje, nespektakularno dogajanje.

Bog začenja pogovor, ko me v tihoti ali v vsakdanjih dogodkih tako rekoč 'brez besed' nagovarja. Jaz se lahko po molitvi udeležim tega pogovora, se obrnem na Boga: v besedah, glasno izgovorjenih ali samo 'umišljenih', tradicionalnih ali spontano formuliranih - marsikaj moram kratko malo izraziti z besedami.«

Iz *Nedelje*

KRATKE NOVICE

SONNTAG (v Avstriji) – Znana Marija Simma, katere pričevanja o dušah v vicah objavlja revija Duhovno življenje, je umrla 16. marca 2004. Skromno, kot je živela, se je tudi poslovila, pa ne ob množici, ampak tako rekoč peščici ljudi in nekaj duhovnikov, ki so jo tri dni kasneje, na jožefovo, pokopali kot skoraj nepoznano na domačem pokopališču v Sonntagu, čeprav so njene ljubeče prijateljske vezi več kot 50 let segale tako daleč po svetu. Tudi na njej so se žalostno izpolnile Jezusove besede, da ni bila prerok v svojem kraju. (*Glasnik Kraljice miru*)

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 – *Vnela se je velika debata in spor o plastični razstavi Leona Ferrari-ja, ki težko žali religiozno čutenje ne le kristjanov, ampak tudi drugih verstev. S čimer se zagovarja umetnik in njegovi branilci, je načelo, da ima umetnost pravico do 'svobodnega izražanja', da ji torej nihče te pravice ne sme jemati ne omejevati. Imajo umetniki res to pravico?*

Na vprašanje o odnosu umetnosti do morale je bilo danih v teku časa več odgovorov. Nekateri so pod pretevo, da je umetnost sama sebi namen, učili, da umetnost nima drugega namena in smisla kot sama sebe. Da torej umetnost in morala nimata nič skupnega. Umetnost naj skrbi zato, da ustvarja umetniška dela, morala naj pa uči, kaj je moralno dobro in slabo, kaj krepostno in nekrepstno, kaj človek sme delati in česa ne sme. Načelo takšne od vse morale neodvisne umetnosti naj bi bilo 'arte por el arte' – umetnost zaradi umetnosti.

To načelo je veljavno, če se pod tem razume, da mora umetnik izraziti v svojem delu to, kar je resnično lepo in zato vredno občudovanja. Toda isto načelo pa je popolnoma napačno, če uči, da je umetnost popolnoma neodvisna od morale, torej da tudi ni poklicana, da bi imela kakšen vpliv na javnost. Morala je namreč nek vseobsegajoči zakon, kateremu se nič na tem svetu ne more odtegniti. Vse na tem svetu ima nek smisel in namen, in ta je, da človeka vodi h kreposti in torej končno k Bogu. Nekdo je to takole izrazil: Prokleta umetnost, ki ne uči ljubiti.

Je mar s tem rečeno, da mora umetnik imeti pri svojem umetniškem delovanju vedno pred seboj ta namen. Ne, nikakor ne. Umetnik namreč ni kakšen profesor, ki naj bi učil, tudi ne kak moralist, ki naj bi skrbel za zboljšanje nravi.

Njegovo poslanstvo je ustvarjati lepo. Če bi na to pozabil pri svojem umetniškem ustvarjanju, bi škodil umetnosti in tudi morali ne bi nič koristil.

Neposredna naloga umetnosti je pričarati pred naše oči kak odsev večne lepote, poskrbeti za ginjenost in navdušenje za lepo. In prav po tej poti moralizira in navdušuje za krepost. Že sam pogled na kaj lepega odvrne dušo od vsega majhnega in nizkotnega, osvobaja dušo vsega egoizma in vžiga v gledalčevem srcu žejo po neskončni popolnosti. Ko gledamo, na primer, umetnine, ki nam prikazujejo kakšne velike ljudi, se čutimo sami večje, svobodnejše, močnejše, bolj nagnjene k plemenitim dejanjem, k velikodušnosti. Čutimo se boljše, ali pa vsaj željo imamo, da bi bili boljši in tako bolj podobni Bogu. Ko občudujemo kaj velikega v umetniškem delu, čutimo željo, da bi tisto posnemali. Naj torej umetnost le govori s svojim umetniškim jezikom naravnost našemu srcu in bo s tem že opravila delo moraliziranja.

Iz povedanega sledi kot odgovor na vaše vprašanje tole: 1) Nič moralno slabega nikoli ne more biti resnično lepega. Pa tudi obratno: kar je resnično lepo, ne more biti nasprotno morali. 2) Umetnost in umetniki niso izvzeti od moralnih zakonov; nasprotno, s svojo umetnostjo – seveda če je res umetnost – pospešujejo moralno dobro v svojih gledalcih. 3) Umetnik mora vedno

imeti pred očmi tudi, kako bo njegovo delo vplivalo na gledalce. Kar odrasel človek lahko uživa kot lepoto, je morda mlademu v pohujšanje. Če torej predvidi, da bo njegova umetnina vplivala slabo, je znak, ali da njegovo delo ni umetnina, ker prava lepota človeka ne more kvariti, ali pa gledalci niso zreli, da bi v njej odkrili resnično lepoto. 4) Pri razstavi Leona Ferrari-ja je jasno tole: njegova plastična dela (vsaj nekatera) ne zaslužijo imena umetnina, ker ne prikazujejo kaj resnično lepega in zato tudi ne morejo gledalcev dvigati k višjemu in plemenitejšemu, ampak jih prav nasprotno vodijo k nižjemu, k nemoralnemu, k zasramovanju in norčevanju najvišjih vrednot, ki so prav religiozne vrednote. Norčevati se iz teh vrednot – in to dela Ferrari – je najnižje, kamor človek lahko pade.

2 – *Kaj narediti proti smrtonosni in skrajno nalezljivi bolezni SIDA?*

Najprej vam preprišem nekaj podatkov iz slovenskega Catholic.net-a, ki ga vsakdo od vas lahko začne prejemati po elektronski pošti iz Slovenije (naslov je: stik@catholic.net), ki prinaša zelo aktualne novice. Tako je 30. novembra

letos o SIDA objavil tele podatke: »Vsak dan na svetu zaradi AIDS-a (SIDA) umre 8.000 ljudi, drugih 15.000 se jih pa okuži s to boleznijo... Bolezen ne povzroča samo smrti, ampak zaradi nje trpijo tudi družinski člani obolelih in umrlih, posebno otroci. Zaradi AIDS-a otroci postajajo sirote. Ko otroci v Keniji, Zambiji in drugih manj razvitih državah izgubijo starše, jim ne preostane nič drugega, kot da se potikajo po cestah in se izpostavljajo vsem mogočim nevarnostim.«

Kako skoro vse države poskušajo preprečevati nadaljno širjenje te smrtno boleznij? Večina od njih to dela predvsem s propagando za uporabo takoimenovanih kondomov (preservativov), ki naj bi onemogočili, da bi se pri spolnem

dejanju bolezen prenašala od enega na drugega. Vemo pa, da to sredstvo najprej ni zanesljivo, z moralnega stališča pa seveda tudi ni dovoljeno. Velika industrijska podjetja, ki ta sredstva proizvajajo, hočejo ljudi prepričati, da je to edino sredstvo, kako se zavarovati pred to boleznijo. A ker te vrste industriji ne gre za dobro človeka, ampak le za lastno hitro in lahko bogatenje, kljub vsemu nadaljujejo s svojo propagando.

»Razveseljiva izjema je pa afriška dežela Uganda.... V tej državi se je širjenje virusa zmanjšalo za 8 odstotkov in se ta odstotek še povečuje. V mednarodnem merilu je to nekaj izrednega, saj v drugih državah obolevanje narašča v razmerju med 10 in 20 odstotkov. Kako so v Ugandi to dosegli? Ugandski predsednik je sprožil kampanjo, h kateri je pritegnil vse družbene dejavnike, politike, verske skupnosti... javna občila in druge. Z lepaki so začeli opozarjati mlade, pa tudi vse druge, naj živijo tako, da ne bo prizadeto njihovo

3 - Pogosto slišim govoriti o Zakoniku cerkvenega prava, pa bi rad vedel kaj več kot samo ime. Mi lahko na kratko razložite, za kaj gre?

Zakoniki niso drugega kot zbirke zakonov, po katerih se morajo ravnati člani kakšne družbe. V glavnem so te družbe države, ki imajo svoje zakone in zakonike, ki te zakone vsebujejo. Le da ti zakoni niso zbrani v eni sami knjigi, ampak v več različnih za različna področja. Tako imajo države npr. civilne zakonike, kazenske zakonike, trgovinske zakonike in še precej drugih. Tudi Cerkev kot velika vidna verska družba potrebuje zakonov, ki določajo, kako naj bo vladana ta božja ustanova, kako naj izvršuje svoja poslanstva in katera so pravice in dolžnosti posameznih vernikov. Le da Cerkev nima različnih zakonikov, kot je to navada v državah, ampak ima samo enega, ki vsebuje vse določbe, ki naj urejajo celotno njeno življenje. Imenuje se Zakonik Cerkvenega (ali Zakonskega) Prava.

Od vsega svojega začetka je Cerkev dajala zakone svojim ver-

dostojanstvo.

Uspeh je bil v tem, »da so se ljudje zavedli, da so svobodna bitja, ki morejo uravnati svoja dejanja... spoznali so, da niso sužnji nagonov. Leta 1994 je bilo spolno dejavnih šest od desetih mladih ljudi. Zdaj se temu nagnjenju vdaja samo še eden od dvajsetih.«

Tako daleč naša slovenska informativna agencija Stik. Seveda svet o tem uspehu molči iz zgoraj povedanih nagibov. To je bil vedno, je danes in bo tudi v prihodnosti božji moralni nauk in zato tudi nauk Cerkev. Če se spolnost uporablja po božjem načrtu in v mejah moralnih načel, ni nevarnosti za nobeno bolezen ali kak drug nered. Bog človeku hoče le dobro in če mu je dal določena pravila, kako uporabljati spolnost, da bo posamezniku in vsemu človeštvu v korist in veselje, potem moramo ta pravila hvaležno sprejeti in se po njih ravnati v zavesti, da so izraz božje modrosti in njegove ljubezni do človeka. ●

nikom, po katerih naj bi ti živeli svoje krščansko življenje. Vendar do 20. stoletja ni bilo v Cerkvi za ves svet enotnega cerkvenega zakonika, marveč je vsaka pokrajina, ali pa celo vsaka škofija imela svoje zakone. Šele papež Benedikt XV. je leta 1917 krščanskemu svetu dal prvi vesoljni cerkveni zakonik. Toda hitre in globoke spremembe v svetu in tudi v Cerkvi so kmalu zahtevale nov zakonik. In res je ta Zakonik Cerkvi dal Janez Pavel II., ko je leta 1983 objavil novi Zakonik Cerkvenega Prava, ki je še danes v veljavi in bo verjetno v veljavi še precej časa, dokler morada nove razmere v svetu in v Cerkvi ne bodo zahtevale spet kakega novega. Seveda Cerkev ne more bistvenih stvari spreminjati – te je Kristus določil enkrat za vselej, v nebistvenih se pa more in celo mora prilagajati novim časom in razmeram.

Nemogoče je, da bi vam v nekaj

vrsticah podrobneje predstavil vsebino tega novega Zakonika. Zato se omejim samo na nekaj splošnih podatkov. Zakonik je razdeljen na 7 knjig, ki imajo vsega skupaj 1.752 zakonov. Zakonik govori o splošnih načelih, po katerih Cerkev vrši svojo trojno poslanstvo in oblast, namreč: učiteljsko poslanstvo (3. knjiga), posvečevalno poslanstvo (4. knjiga) in vodstveno poslanstvo, kar pomeni, kako Cerkev skuša voditi svoje vernike k njihovemu končnemu cilju (1. in 2. knjiga). To splošno poslanstvo opravlja Cerkev s tem, da izdaja zakone in da sodi o raznih dejstvih (sodna oblast, 7. knjiga). To oblast izvršuje tudi, kadar ugotovi prekršenje svojih zakonov in nalaga kršilec primerne kazni (kazenska oblast, 6. knjiga). In ker Cerkev za svoja različna poslanstva potrebuje tudi gmotnih sredstev, vsebuje njen zakonik tudi gospodarsko pravo (5. knjiga).

To je prav kratka predstavitev Cerkvenega zakonika. Kar verniki potrebujejo vedeti o cerkvenih zakonih, jih dušni pastirji priložnostno o njih poučijo. Ko se na primer kdo odloči, da se bo poročil, mu bo v predzakonskem pouku dovolj obširno razloženo, kaj cerkveni zakoni zahtevajo za veljavno in dovoljeno sklenitev cerkvenega zakona. In tako glede vsega ostalega, kar morajo verniki vedeti za svoje lepo krščansko življenje. ●

DARUJMO MAŠO ZA DUŠE V VICAH

Prevedel in priredil STANE SNOJ – (3)

Naslednje vprašanje, ki ga je sestra Emmanuel stavila Mariji Simma, je bilo:

Katero je najuspešnejše sredstvo za reševanje duš iz vic?

Odgovor je bil kratek in jasen: Najučinkovitejša je sv. maša.

Zakaj sv. maša?

Ker je Jezus Kristus tisti, ki se daruje pri maši po našem namenu. Maša je darovanje samega Kristusa, najbolj vsečne žrtve, Bogu Očetu. Pri njej je duhovnik samo božji predstavnik. Tisti, ki se za nas daruje in žrtvuje, je Bog. Vendar mašna daritev koristi še veliko bolj tistim pokojnim, ki so jo cenili v življenju. Npr. tistim, ki so šli tudi med tednom k maši, kadar so imeli priložnost in čas, če so pobožno in zbrano molili.

Na dan pogreba umrla oseba jasno vidi, če kaj molimo zanjo, ali pa smo tam samo iz dolžnosti. Verne duše povedo, da jim solze nič ne koristijo in da jim more pomagati samo molitev. Pogosto obžalujejo, ker na pogrebu mnogi ne zmolijo zanje niti očenaša.

K temu pripomni sestra Emmanuel naslednje:

Kaj pomeni sv. maša za duše v vicah, vidimo iz primera, ki ga je povedal arški župnik svojim faranom s temi besedami:

»Dragi moji, nekega dobrega duhovnika je hudo prizadela smrt dragega prijatelja in je veliko molil za pokoj njegove duše. Nekoč mu je Bog dal spoznati, da je ta prijatelj v vicah in da strašno trpi. Sveti duhovnik si ni mogel domisliti nič boljšega, kot da je daroval zanj sv. mašo. V trenutku posvetitve, ko je vzel v roke hostijo, je takole šepetal: 'Nebeški Oče, narediva pogodbo. Ti imaš v svojih rokah dušo mojega prijatelja, ki je v vicah, jaz pa imam v svojih telo tvojega Sina. Dobri in usmiljeni Oče, reši mojega prijatelja, jaz pa ti darujem tvojega Sina z vsemi zasluženji njegovega trpljenja in smrti.'

Prošnja je bila uslišana. V trenutku povzdigovanja je res videl dušo svojega prijatelja iti v nebesa. Bog je pogodbo sprejel.

Zato, dragi moji, kadar želimo rešiti dušo drage osebe iz vic, naredimo isto: s pomočjo sv. maše darujmo Bogu ljubljenega Sina z vsemi zasluženji njegovega trpljenja in smrti. Nebeški Oče nam te milosti ne bo mogel odreči.«

NE ZAPRAVLJAJMO SVOJEGA TRPLJENJA NA ZEMLJI

Je pa še drug mogočen način, da pomagamo vernim dušam. Darujmo Bogu prostovoljno pokoro – post, odpovedi raznim ugodnostim – ali pa tudi trpljenje, ki se mu ne

moremo izogniti – bolezen, žalost zaradi smrti dragih in podobno.

Sestra Emmanuel je vprašala:

Marija, velikokrat ste bili naprošeni, da bi trpeli za duše v vicah in s tem izprosili njihovo rešitev. Ali nam poveste, kaj ste doživeli takrat?

Prvikrat me je neka duša vprašala, če bi sprejela tri ure fizičnega trpljenja namesto nje. Mislila sem si: »Če bo po treh urah konec trpljenja, ga sprejemem.« V resnici pa so bile tiste tri ure tako hude, da so se mi vlekle, kot bi trajale tri dni. Pogledala sem na uro in nisem mogla verjeti, da so pretekle res samo tri ure. Ta duša mi je razodela, da sem ji odslužila dolga leta vic, ker sem z ljubeznijo sprejela trpljenje teh treh ur!

Kako ste mogli s tremi urami trpljenja odslužiti leta vic? Zakaj je bilo vaše trpljenje toliko vredno?

Naše trpljenje na zemlji ima večjo vrednost. Z zemeljskim trpljenjem si moremo nabirati zasluženje za večnost. Tamkajšnje trpljenje pa pride dušam prav samo za očiščevanje grehov. Zakaj ta razlika? Ker na zemlji na trpljenje lahko odgovarjamo prostovoljno. Prav to je vzrok za prejemanje mnogih milosti.

To je odločilno, ker daje vrednost našemu trpljenju, tako prostovoljno izbranemu kot tistemu, ki se mu ne moremo izogniti. Če sprejememo bolečino ali bolezen, žalovanje, razočaranje... s potrpežljivostjo in ponižno, dobijo celo naše najmanjše žrtvice izredno moč, da z njimi lahko pomagamo tem dušam.

Najbolje je, če svoje trpljenje združimo s Kristusovim in ga izročimo v roke Božje Matere. Ona ga zna najbolje 'naložiti', ker nam ni znano, kje so potrebe največje.

Mati Božja nam bo to poplačala na smrtno uro. Iz srca darovano trpljenje bo naš dragoceni zaklad na drugem svetu. S tem prepričanjem tolažimo trpeče in še sami se spomnimo tega, kadar nas doleti kaj hudega.

Dalje prihodnjič

Vasica Sonntag, kjer je Marija Simma živala.

Spomini na očeta

TILKA GROŠELJ MOČNIK

Sredi vročega poletja, ko je sonce obstalo nad grebenom Lavrela* in so škržtati cvrčali kot bi rezala motorna žaga v trdo drevo, so za hišo mirno in tiho sedeli naš ata. Sedla sem poleg njega, se mu približala k desnemu ušesu, na katerega so še nekaj malega slišali, in ga vprašala: »Ata, kaj bi si še želeli v življenju?« »Ja,« so potegnili sapo globoko vase in rekli: »Samo, da bi lahko še kaj delal...«

Ata Jože so bili preprost slovenski kmet. Rodili so se pri Sv. Rotiji v Kostanju, župnija Šmartno pri Tuhinju. Tam blizu je peljala pot iz Kamnika v Celje. V družini je bilo 14 otrok. Kmetijo so jim stari ata Boštjan Grošelj prepisali leta 1937, ko so se poročili z mojo mamo, Pestotnikovo Rozalko. »Najlepše je bilo v tistih prvih letih.« Tako so mi rekli mama.

Začelo se je govoriti o novi vojni in vse mogoče o politiki. Usojeno nam je bilo, da bežimo. A v čem so se ata pregrešili? V začetku 1942. so komunistični agenti iz Ljubljane pripeljali dvanajst fantov v našo vas. Šest so jih poslali v našo, Grošljevo hišo, šest pa k sosedovim, ki so bili tudi bolj premožni. Ata so rekli sosedu: »Teh ljudi se moramo znebiti. Ko bodo prišli Nemci in zvedeli, da skrivamo te ljudi, nas bodo vse izselili.« Sosed je rekel: »A tako, ti si pa za Nemce!« Kmalu za tem, 27. marca, so prišli partizani, kot drhal, prijeli strica Franceta, ki je bil star 22 let, ga potolkli na tla in ga vpričo vseh nas ubili.

Doma ni bilo več varno in tako smo s staro mamo in vso družino zapustili naše Grošljevo posestvo in odšli v Avstrijo. Ata so Nemci mobilizirali v nemško vojsko. Mama so dobivali atovo pošto iz Francije. Mi smo bili medtem v taborišču v kraju St. Gertraud. Nato so nas preselili v taborišče v Salzburgu, kamor so bili ata potem nastavljeni. V tem času se je rodila moja sestra Rezka, ki se je že v prvih urah življenja znašla v bunkerju zaradi bombardiranj. Velikokrat je tulil letalski alarm sredi noči, zato smo otroci spali kar oblečeni in obuti.

Tudi te vojske je bilo enkrat konec. V začetku leta 1945, sredi mrzle zime, ko so se tu pa tam prikazovale maškare, da so strašile, kaj vem koga, smo se iz Salzburga odpeljali z vozom, ki sta ga vlekla ata in stric Dominik. Voz se je zelo počasi pomikal, jaz pa sem sedela visoko gor na prtljagi. Pot je vodila po kamniti grapi, desno zgoraj se je vzpenjalo sneženo polje in nad njim temni gozd. Naenkrat je voz poskočil in se prav nerodno prevrnil. Mama so obležali v snegu in držali objeto v volnen plet zavito malo Rezko.

Po dolgih urah smo prispeli na lepo kmetijo, kjer se je

JOŽE GROŠELJ (l. 1997) - * 7. 3. 1910 + 3. 9. 1997

rekle »pri Mandeljnu«. Tam nas je čakal stric Miha. To je bilo v Moosburgu. Ata so potem vzeli v najem neko kmetijo, dokler se ni vrnil gospodar, ki je nekje na ruski fronti služil vojake.

Ata so poskušali, da bi se z družino nastanili kje v Avstriji, a je bilo treba čakati. Vojakov je bilo povsod vse polno, vsi so bili plašni in zaskrbljeni. Razmere so se počasi uredile, z bratom sva začela hoditi v šolo. Zelo lepo je bilo v Avstriji. Veliko je bilo krompirja in koruze. Gospe so s slamnikom na glavi hodile pšenico žet. Krave so bile v hlevu privezane in mama so hodili vsako jutro molzt, jaz pa sem držala kravi rep, da so mama imeli mir.

Atove puške nisem videla več, pa tudi uniforme ne. Nekega dne v letu 1947 so mama rekli, da bomo pri nas dobili še enega fantka. In res se je znašel v naši družini nov, sedmi otrok. Ata so bili v skrbeh, kako bo za naprej. Njegovi načrti so bili kot privezan konj, ki gleda na obe strani, kam bo spuščen v pogon.

Oče Jože in mama Rozalija pri vходу v Grošljevo kmetijo (l. 1965)

Kmalu za tem, leta 1948, smo se selili v taborišče v Spittal. Ata so nameravali v Kanado, pa nam ni bilo dano. Ko sem v šoli, kamor sem hodila zunaj mesta, povedala sošolkam, da bomo šli »nach Argentinien,« so se spogledale, češ, kje pa je to? Mesec kasneje smo se že peljali z vlakom skozi Švico in Italijo v Turin. Čudila sem se, s kakšno hitrostjo je vozil vlak po tako hribovitih krajih. Snega je bilo še veliko povsod.

Na ladjo, na morje, v drug nepoznan svet, to mi je bilo mogoče dojeti le ob očetu in z njim. Naš ata so bili vsega sposobni.

V Buenos Aires je z ladjo 'General W. Hollbrook' prišlo veliko Slovencev. Mi smo šli kmalu naprej, v Mendoza. Ata so imeli še posebej sedaj načrt za kmetovanje. Na dolge obroke so kupili dva hektarja zemlje 76 km ven iz mesta Mendoza. Tudi mama so želeli ven iz mesta, čeprav so vedeli, da jih čaka neusmiljena zemlja, konec rezerv in pomanjkanje marsičesa.

V trinajstih letih življenja v tej sončni mendoški ravnini, zavarovani tam daleč z visokimi Andi, so se vrstili najprej poizkusi sejanja naših kranjskih pridelkov, kot čebula, česenj, solata, pšenica, ječmen, buče itd.

Vsenaokrog seveda tega niso sadili, ker je bila to pokrajina vinogradov.

Ovira za zelenjavo je bila v tem, da je bila voda regulirana na vsakih deset dni, po deset minut na hektar zemlje. Vsak posestnik je moral napraviti jarke, večje ali manjše, da je po njih voda dospela do nasadov. To pa za naše pridelke ni bilo dovolj. Za razdelitev vode je bil uradno postavljen delivec, ki je nemalokrat prišel navzkriž s posestniki in tudi z mojim očetom. Nagajal mu je in prekmalu odstavil vodo ter jo spustil drugam.

Z vinogradom je šlo bolje, pač pa je bilo treba čakati nekaj let do trgatve. Ko so prodali v krčmo prva dva tovrnjaka grozdja, so bili ata zelo zadovoljni. Čez nekaj let je bilo že osem kamionov grozdja. Tudi za dom so vsako leto naredili novo vino. S tem dosegom je šlo na videz vse na bolje. Povečali so hišo s prostornimi sobami zgoraj. Zunaj pred vhodom je bila okrogla cementna miza in razni okraski z rožami, z namenom, da bi bilo nekaj tudi za mamine oči.

Medtem ko smo sedeli pred lonci česnja, je atu začela rojiti v mislih ideja in želja po večjem postevu...

Nasmehnilo so se in šli z mojim bratom proti provinci Misiones na ogled.

Občudovali so kakor Kaleb in Jozue v Kanaanu, da je tam koruza mnogo večja kakor v Mendoza.

Bil je čas prvih pomaranč; tako polne so bile kakor pušeljce na oltarju, ko je nevesta pred njim.

Potem so šli ata še enkrat v Misiones na ogled. Ko so se vrnili s tega drugega obiska, so šele omenjali, kaj so doživeli v Buenos Airesu.

Peljali so se iz Retira na Chacarito s podzemsko železnico. Ata so stali na hodniku med sedeži in se držali z eno roko za prijemnik zgoraj, drugo roko so imeli pa v žepu.

Nato je vlak na hitro zavrl, ljudje so pa ata porinili, da so se z drugo roko komaj nekam ujeli.

Ko so se zravnali, so takoj opazili, da nimajo v žepu

ne denarja ne dokumentov. Zaradi dokumentov so šli na policijo, kjer mu je rekel šef: »Dokumente boste dobili, denarja pa ne!« Ata so imeli takrat 51 let.

In prišel je dan odhoda. Starejši trije smo ostali na domačiji v Mendoza, mlajši z atom in mamó so se pa odpeljali na sever Argentine, proti provinci Misiones. Naselili so se v kraju, kjer so bili povečini Poljaki in se imenuje Colonia Wanda.

Žalosten dan je bil za nas, ki smo bili vkovani v vsakdanjost življenja. Pretrgana je bila nit. Mama so odšli za atom. Vse je bilo odtlej drugače, samotno, trdo!

Pa vendar se v življenju vsakega človeka odpirajo vedno nova obzorja. In to je bilo tisto, na kar so ata zastavili svoje upanje. Mi trije, ki smo ostali v Mendoza, smo živeli vedno bolj vsak zase, zamišljeni v neko nujno prihodnost, ki se mora vrniti, ali pa ustvariti si lastno družino ali dom. In to se je v neverjetno kratkem času zgodilo vsakemu izmed nas. Brat je dobil dekle iz Buenos Airesa, obe s sestro sva se pa poročili v Buenos Aires.

Ata in mama sta bila nenadomestljivi kolesi pri našem družinskem vozu. To se je videlo in čutilo pri vsakem koraku. Tujina pa je začela mami počasi segati globoko v notranjost in ji stiskati srce.

Kot pesem, sestavljena na nevidni partituri, so se na tiho razvijali atovi veliki načrti. Vse, kar so ata nameravali, so previdno razložili naši mami, saj

Fotografija iz leta 1965. Grošljevi, ki so spremljali očeta Jožeta in mamó Rozalijo, roj. Pestotnik, v Misiones. Od desne: Marjan, Malka in Rafael.

je bila njena vloga pri vsem nadomestljiva. Ta pesem pa v celoti ni bila dosegljiva zgarani ženi, ki je povabila oči nad egiptovsko puščavo, ki je ostala zadaj, in babilonsko rdečo zemljo, ki bo odslej v zadnji tretjini življenja neusmiljeno izčrpavala njeno telo in odprla ostro brazdo, da bo končno legla vanjo.

Ob dolgih večerih na klopi pred pečjo, ki je predstavljala skromno, tiho in nepozabno rodno hišo, sta ata in mama rada zapela tisto: »Oljsko goro tiha noč pokriva...«

Iz divjega pragozda, na vzpetini, obrnjeni k jutranjemu soncu, je nastala lepa 60 hektarska čakra, kmetija s pomarančami in grmi 'mate' čaja. Ob poti, kjer je vhod na Grošljevo čakro, stoji visok križ.

Ata in mama so bili globoko verni. Sedem otrok je z njima vsak večer molilo rožni venec, če že ne celega, pa vsaj eno desetko.

Tretjega septembra v letu 1997, na isti dan, ko so imeli mama rojstni dan, so ata zaprli oči. Mama pa že leta 1974.

Ob cesti iz Colonie Wandé proti kraju Lanusse, ob ruti 19, je preprost britof. Če boste kdaj tam postali in si ga ogledali, boste videli na dveh grobovih napis, ki vam bo povedal, da tu počivata dva Slovenca. Vselej, ko pridem po dolgi vožnji na grob svojih staršev, mi posije v dušo mila in blaga luč. Želja očetova, zmeraj tako jasna, pravilna in tako zmerana... »Imejte, bratje, radi se vsi, kar ni bilo prav, pravilno usmerite, vezi ohranite, vsem odpuščajte.«

*Da množi se zarod,
je očeta skrb;
če zdrava bode pamet,
bo zlo zatrt.
Na veke Bog
bo vsem pravičen,
če ljubil boš,
neskončno usmiljen.*

* Visoko drevo, edina priča in »ostanek« nekdanjega pragozda. ●

LETO BREZ SONCA

MARKO KREMŽAR (8)

Taborišče se je polagoma urejalo. Kmalu ni bilo več nereda in zmede. Ne vem, kako se je vse to zgodilo, a družine, kolikor jih ni iskalo zavetja v tovarni, so ostale pri svojih vozovih, si uredile skromna bivališča, ustvarile so se majhne skupnosti, ki so si kuhale na prostem v skupnih kotlih, vozovi so stali, ne sicer v vrsti, a v redu, hrane še ni primanjkovalo.

Vendar se je število konj okrog taborišča vztrajno krčilo. Nekatere so pričeli lastniki zamenjavati pri koroških kmetih za živila, drugi so šli v zakol in popestrili begunski jedilnik. Medtem je tudi slovenska narodna vojska, čeprav brez orožja, postajala spet urejena in disciplinirana enota. Domobranci iz ljubljanske pokrajine, gorenjski domobranci in kakih petsto slovenskih četnikov so se na novo organizirali v čete, bataljone in polke.

Kasneje je bilo v emigraciji tu in tam slišati, da smo se takrat domobranci »še vedno šli vojake«, čeprav nismo imeli orožja. Menim, da ta kritika ni upravičena. Celo vojne ujetnike cenijo nasprotniki po stopnji njihove notranje discipline, ki je tudi izraz samospoštovanja. Domobranci smo bili slovenska vojska in smo se

po zaslugi oficirjev in moštva tudi vedli tako. Sicer pa, kot vemo danes, položaj slovenske vojske po tem, ko se je umaknila k zaveznikom, ni bil nujno kritičen. Znano je, da nekaterih vojaških enot iz Ukrajine, Belorusije in baltskih dežel, ki so se borile proti sovjetskim komunistom, celo v sklopu nemške vojske, zavezniki niso vrnili v roke sovražnikov. Tudi domobranci in četniki, ki so se umaknili na Primorsko, kjer so bile ameriške zasedbene čete, so dobili varstvo. Prav tako ni več skrivnost, da ameriški general Eisenhower npr. ni dovolil niti razorožitve nekaterih protikomunističnih oddelkov. Ni bilo mogoče predvidevati, da bodo Angleži ravnali drugače in da bodo komunisti zamenjali slovensko Koroško za ceno maščevanja nad svojimi nasprotniki. Vrnjeni smo bili slovenski domobranci in četniki pa Srbi, Hrvatje in kozaki iz Lienza, vsi iz angleške zasedbene cone v Avstriji. V resnici je šlo pri tem vračanju prej kot za splošno zavezniško odločitev res za celovško zaroto.

Nismo vedeli, kaj bo z nami, a mislim, da so ljudje prav v začasnosti vetrinjskega taborišča videli upanje, da se bo nekaj kmalu spremenilo.

Ustvarile so se majhne skupnosti, ki so si kuhale na prostem v skupnih kotlih...

Vendar se je število konj okrog taborišča vztrajno krčilo. Nekatere so pričeli lastniki zamenjavati pri koroških kmetih za živila, drugi so šli v zakol in popestrili begunski jedilnik.

Na možnost vračanja ni nihče mislil. Z Zmagom sva poiskala svojo četo za zvezo. Rada bi se vrnila med stare tovariše, pa nama je komandir, nadporočnik Ramškar, ki je komaj nekaj tednov prej prevzel poveljstvo čete od poročnika Pavliča, naročil, naj ostaneva pri štabu, kamor sva bila dodeljena in kjer imajo gotovo več hrane. V primeru, da gremo kam naprej, nama bo sporočil. Malo sva bila razočarana. Prepričana sva bila, da bi naju naš prvotni komandir, priljubljeni nadporočnik Metod Kreigher, ki je bil sredi zime premeščen na Notranjsko, takoj sprejel nazaj v četo, ki sva jo imela za svojo.

Hrane, kot rečeno, ni manjkalo, a z njo je bilo treba previdno ravnati. Dvakrat dnevno smo dobivali iz vojaškega kotla topel obrok. Ta je bil pri »štabni četi« edina vez, ki nas je družila. Medtem ko si lahko videl ostale čete in bataljone vsak dan lepo »strojene« in je vladalo med njimi ob disciplini tudi tesno vojaško tovarištvo, smo bili štabni kurirji in telefonisti uniformirani individualisti, ki smo se srečevali le ob kotlu.

Kasneje je bila štabna četa razpuščena in nekaj dni pred odhodom iz taborišča sva se z Zmagom vrnila iz prijatelje v četo za zvezo. Ta je bila po novi ureditvi del tehničnega bataljona pod poveljstvom majorja Škofa. Pa tudi v četi so se med tem zgodile spremembe. Veliko starih znancev ni bilo več med nami, ker so bile skupine telefonistov in radiotelegrafistov dodeljene posameznim polkom. Vrzel so dopolnili novi obrazi.

Kako sem preživljal dneve v vetrinjskem taborišču, se mi je izbrisalo iz spomina. Pred očmi imam le posamezne utrinke iz tistih dni.

Verjetno sem večkrat obiskal ata in mamu v tovarni, a svojega prvega obiska se prav dobro spomnim. Tovarniško poslopje je bilo dolgo in zeleno pobarvano, da ga je bilo iz zraka težje opaziti. Ker je bilo za velikimi vhodnimi vrati več dvoran, sem nekoga vprašal, kje so moji domači. Pokazal je na vrata na desni, kot da bi poznal vse prebivalce te čudne stanovanjske hiše. Ko sem stopil skozi priprta vrata, sem zagledal nenavaden prizor. Razmeroma velika sobana je bila popolnoma brez opreme, a povsem pokrita z najrazličnejšo posteljnino. Le po sredi je bil ozek pas, kjer je bilo videti cementna tla. Vse okrog pa so sedeli ali ležali po razgrnjenih odejah ljudje, povečini ženske in otroci. Nekaj deklet je stalo na sredi in radovedno gledalo, kdo prihaja.

Ob nasprotni steni, levo od vrat, sem zagledal ata, ki je stal na svoji »parceli« tal, ki jo je predstavljala temna vojaška odeja. Na tleh ob steni pa sta sedeli mamica in tetka. Veselo smo se pozdravili. O njuni izčrpanosti, ki naju je z atom pred nekaj dnevi tako skrbela, ni bilo več sledu. Tudi dejstvo, da smo ostali brez vsega, se mi zdi, nas ni preveč težilo. Ko sem se ozrl po dvorani, sem videl nekaj znanih, največ pa nezanih obrazov, a sem se z vsemi na daleč pozdravil in izmenjal nekaj besed. Zdaj so bili to naši sosede. Ni bilo težko opaziti, da je bila večina od njih boljše preskrbljena. Nekateri so imeli pri vzglavju nahrbtnike, nekateri kovčke, drugi velike torbe in zavoje. Tudi z odejami in celo z rjuhami je bila večina kar dobro založena. Glede na tako obilje so bili naši res veliki reveži. Videl sem, da ležijo tako kot vsi na odejah, a ne vem, kdo jim

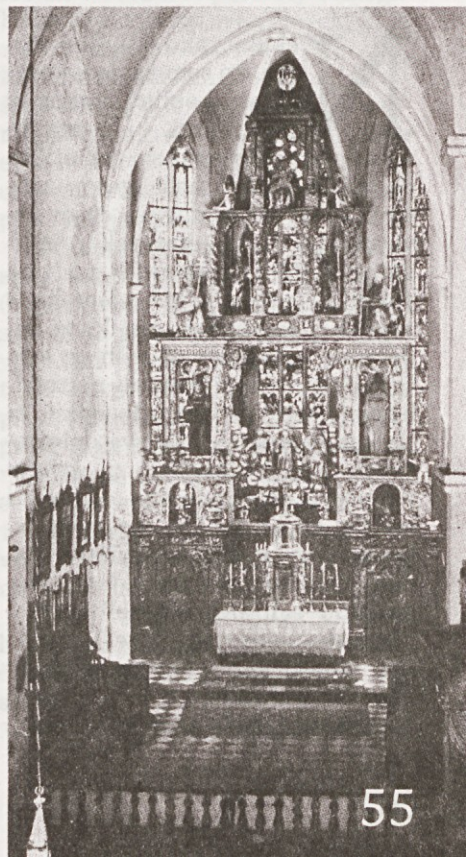

Vetrinjska cerkev

jih je priskrbel. S seboj jih niso prinesli. Atova aktovka s srajco in copati, ročni torbici, ki sta ju prinesli mama in teta pa njuna dežnika je bilo vse, kar so premogli. V primerjavi z njimi sem bil celo jaz s svojim kolesom pravi kapitalist. Pa smo bili vseeno veseli. Že samo to, da je bila mama spet zdrava in korajžna kot vedno, je bilo dovolj lepo, da smo bili Bogu hvaležni.

Ob drugi priložnosti smo šli skupaj ►

Glavni oltar vetrinjske župne cerkve.

na sprehod.

Obiskali smo vetrinjsko cerkev in stopali lepo drug ob drugem po nam neznani poti. Hodili smo počasi in si ogledovali okolico. Kar stopi od nekod pred nas angleški vojak in nam pričinja govoriti in kazati z rokami, da ne smemo naprej. Fant se nam je lepo posmejal, ko smo se nekoliko začudeni obrnili. Bilo je prvič, da sem opazil okrog taborišča angleško stražo. Ker je bil vojak prijazen, nisem imel občutka, da nas ima za ujetnike, prej da je šlo za navaden vojaški ukrep, kjer je »off limits« precej vsakdanji pojav. Obrnili smo se v drugo smer, kjer nismo naleteli na nobenega angleškega vojaka več.

Da taborišče res ni bilo posebno zastraženo, sva se prepričala neko popoldne tudi z Zmagom. Šla sva na sprehod iz taborišča po cesti proti zahodni strani. Na desni je bilo odprto polje, na levi za jarkom pa pas

grmovja. Skozi grmovje sva videla drugo, nekoliko manjše taborišče. Prisluhnila sva kričanju, ki ga je bilo slišati na cesto. Bili so Srbi. Nisva razločila, če so bili »dobrovoljci« ali četniki, ker niso bili v uniformah. Kmalu sva opazila, da gre za pretep. Večja skupina je bila zbrana okrog mlajšega moškega v majici in kričala nanj. Slišati je bilo grožnje, da ga bodo ubili. Fant se je otepal, nato se zvil iz obroča in zbežal po taborišču, nekaj ostalih pa za njim. Slišati je bilo kričanje na pomoč, pa grožnje preganjalcev, ko so izginili med šotori ob splošni brezbržnosti ostalih, ki so postajali tam okoli. To niso bili več vojaki. Ko popusti disciplina, ko se vojak na zunaj spremeni v civilista, izgubi smisel, ki ga je prej povezoval s tovariši v enoto. Vsa energija, ki jo je kot vojak usmerjal v skladu s povelji, je zdaj sproščena, a brez tistih meja, katerim se je prej prostovoljno

podrejal. Tovarištvo se skrči na ožji krog, posameznik pa večkrat ne zna živeti samostojno, brez konflikta in brez nasprotnika. Če ga ni, si ga ustvari. Za zdrav, miren prehod v civilno življenje je potreben čas.

S prijateljem sva se spogledala. Kakšno nasprotje z urejenim domobranskim taborom, kjer so častniki kljub vsemu brez navora obdržali s samospoštovanjem tudi avtoriteto in kjer je najosnovnejši vojaški red pomagal fantom, da so tudi razoroženi ohranili dostojanstvo.

Nekateri menijo, da bi se domobranci rešili, če bi se preoblekli v civilne obleke. Ta ali oni morda. Vendar ali je verjetno, da jugoslovanske oblasti ne bi zahtevale njihove vrnitve, če bi se dvanajst tisoč mož in fantov pomešalo med civilne begunce? Ali ne bi v takem primeru Angleži vrnili vseh, kot so naredili s kozaki v Lienzu? Kdo ve.

Dalje prihodnjic

V ARGENTINI PRED 70 LETI

KOBILICE

FRANC DALIBOR

Nekako tako je bilo z menoj, ko sem zagledal prvi oblak kobilic, kakor z učenjakom, ki je morda v kakem egipčanskem smetišču po dolgih dvomih našel gotovo pristen pápyrus, iz davnih časov izvirajoč kos lista egipčanske rastline, po kateri se imenuje moderni papir in napisane na njem kake stavke iz svetega pisma, ki se dobesedno ujemajo z današnjim svetopisemskim tekstom, ali neizpodbitno potrjujejo kake dogodke, ki jih poznamo sicer iz svetopisemskega pripovedovanja, za katere pa posvetna zgodovina doslej ni vedela, ali jih vsaj ni mogla ne izpričati, ne utajiti, na primer vladanje mladega podkralja judovskega rodu egipčovski deželi (svetopisemski egipčovski Jožef), kar je tak starodaven pápyrus izpričal prav pred kratkim.

Tak nevernik sem bil namreč

svojčas jaz glede svetopisemskih kobilic, ki da so v pradavnih časih prihajale tu in tam v takih množinah, da so zatemnile solnce, kakor smo se učili v šoli. Ne vem, zakaj se mi je ravno ta stvar zdelo ne samo neverjetna, marveč naravnost nemogoča, dokler nisem prišel v Argentino in nisem izkusil kobilic na svoji koži, jih videl s svojimi očmi in slišal s svojimi ušesi. Nakar pa mi je nehote prišla na misel tista

Jezusova svetopisemska beseda nevernemu učencu Tomažu: »Ker si videl, Tomaž, veruješ. Blagor tistim, ki niso videli, pa verujejo.«

Bilo je 20. februarja leta Gospodovega 1923. Dvajset prelepih nepozabnih dni sem v poslovnih zadevah preživel v Córdobi, glavnem mestu istoimenovane province. Stanoval sem takrat v hotelu 'España' prav sredi mesta. Imel sem sicer udobno sobo, a brez okna, kakor je v Argentini skoro navada. Vrata so vodila na prostoren patio, čedno urejeno dvorišče. Bilo je v po-

znih popoldanskih urah vročega soparnega dne, kakršni se kuhajo samo v tistem kotlu, ki v njem leži mesto Córdoba. Urejeval sem svoje stvari, da drugo jutro s prvim vlakom odrinem v Cosquín, ljubko mestece v kordobskih gorah.

Kar naenkrat se nebo tako stemni, da nisem mogel več pisati. Ura je bila šele šest, nemogoče da bi sonce šlo v zaton in še tako nagloma. O kakem sončnem mrku tudi nisem bil ničesar čital v časopisu. Stopim torej na patio in glej čudo: kakih 1000 metrov visoko se je podil ogromen oblak rumenkastosive barve. Od hipa do hipa se je večal in bližal zemlji. Zdajci se zaslišijo prvi glasovi: kakor bi v silni daljavi regljalo na stotine in tisoče klopotcev, takšnih, kot jih imajo v stari domovini po vinogradih, da plašijo ptiče. Nebesni svod se vedno bolj temni in že se zaslišijo z ulic obupni klici: »*La langosta, la langosta – Kobilice, kobilice!*« Po dvorišču začnejo dobesedno deževati roji kobilic. Ta kobiličji dež je trajal najmanj pol ure. Ko je ponehal, je bil patio kakih 5 cm na debelo pokrit s kobilicami. Hotelski uslužbenci so jih začeli pometati ter nabrali sedem vreč te golazni. Pri večerji so mi pravili, da so se na nekaterih krajih po mestu ustavili tramvaji, toliko teh dolgonožcev se je nabralo med tračnicami. Zdaj sem verjel knjigi vseh knjig!

+ + +

Jagnedi oglodane od vrha do najspodnejših vej, vrbe, katerih lepo zaokroženo vejevje golo štrli proti nebu kakor strašilo, koruzni nasadi brez vsakega zelenega poganjka – to je bila slika, ki sem jo gledal naslednje dni po vrtovih in poljih, po sadovnjakih, livadah in drevoredih vseh naselij od Cosquina do Capilla del Monte, kjer se je spustil rumeni oblak na tla. Val za valom je prihajal od vzhoda, najbrž iz Santa Fé sem. Visoko nad grebeni gorá so se risali. Za oblak prahu, ki se leskeče v žarkih zahajajočega sonca, bi jih človek imel. Po daljšem opazovanju si zaslišal brnenje ter zagledal pomikanje milijard svetlikajočih se pikic – kobilic. Za poljedelce vrtnarje, sadjerejce,

PREDSTAVITEV KNJIGE

CARLOS CÉSAR BIZAI

Na sedežu nadškofije v Paraná je bila 16. decembra 2004 predstavitev knjige »Zgodovina cerkve v San Benitu« (Historia de la iglesia de San Benito). To cerkev so pred 117 leti sezidali naseljenci furlanskega, slovenskega in francosko-švicarskega porekla. Avtor knjige je Carlos César Bizai.

Uvod v knjigo je napisal nadškof v Paraná msgr. Mario Luis Bautista Maulián, predstavil jo je prof. Ernesto Andrés Zapata Icart, tiskala pa založba Dunken v Buenos Airesu.

Številna publika je napolnila velik vhodni prostor na sedežu nadškofije (več kot 120 oseb), kar se je tokrat

Predstavitelj knjige »Historia de la Iglesia de San Benito« v nadškofijski palači v Paraná

prvič zgodilo na tem prostoru. Prisotni so bili visoki predstavniki vlade province Entre Ríos, krajevne Cerkve in raznih inigrantskih skupin v mestu Paraná. Čestitke so prišle tudi z veleposlaništva Republike Slovenije v Buenos Airesu in od dr. Zvoneta Žigona, tajnika ministrstva za Sloven-

je ta oblak pošast liki apokaliptični jezdec. Nihče ne ve, kje se bo spustil na zemljo, vsak se boji za svoje lastno posestvo ter gleda, kako bi se obranil te šibe božje.

Navadno se spustijo na zemljo v poznih popoldanskih urah, potem ko so preletele včasih stotine kilometrov. V mestecu La Cumbre, ki ima tako krasne jagnebove drevo-rede, so bila drevesa tako polna kobilic, da so se veje lomile pod njih težo. Niti trnjastemu grmičevju, 'espinillo' zvanem, niso prizanesle; vse robidovje je mrgolelo teh dolgokrakih in operutenih živali; milijarde rumenkastih perutničk so zakrile vsakršno zelenje. Kamor sem se ozrl, v vsakem vrtu, na vsakem travniku, na vsakem potu so lazile in kakale kobilice; vsak korak, vsak avtomobil jih preplaši na tisoče in stotisoče, da divje in brez cilja zdrviijo po zraku ter izgledajo v siju večernega sonca kakor tavajoči kolibriji, tako masno-svetlikajoče in debele so. To so kobilice v svojem zadnjem stadiju, ko jim pravijo letalke (las voladoras). Kobilica-letalica predstavlja s svojo letalsko močjo in vztrajnostjo najpopolnejše letalo, da si ga v primerjavi z malo velikostjo bolj gigantskega niti pred-

stavljati ne moremo.

Naravnost bajeslovna pa je požrešnost doraslih kobilic. V božjem stvarstvu ni menda nobene živali, ki bi ji šla jed tako v slast.

Poraja se vprašanje: kaj se je storilo v obrambo proti tej nadlogi? Kako se ji zoperstavlja človek, ki je začel zadnji čas sam letati po zraku, ki je v ta namen iznašel najbolj dovršene stroje, ki je iznašel stotine raznih strupenih plinov proti samemu sebi in s katerimi uničuje samega sebe in svoje soljudi? Kako se bori proti milijardam kobilic?

Proti kobilicam drugega življenjskega stadija, to je, proti skakalkam (las saltonas), ki skačejo pa ne letijo, so iznašli pločevino, ki v pol metra visokosti obdaja vrtove in nasade, tako da ne more nobena skakalka prodreti v nasad. Pred pločevino še poleg tega izkopljejo jarke, v katere popadajo dolgokračnice in ker se ne morejo več skobacati iz njih, v njih neslavno poginejo. A pločevina stane mnogo denarja, jarki pa mnogo dela.

Kako pa se branimo proti kobilicam-letalkam, ki že stoletja uničujejo argentinske posevke in nasade?

Dalje prihodnjič

ce po svetu, iz Ljubljane.

Knjiga, ki ima 150 strani, je sad dolgotrajnega študija in raziskavanja. Avtor opisuje zgodovino cerkve, pa tudi kraja San Benito v provinci Entre Ríos, kjer je bila cerkev zgrajena; skuša osvetliti tudi izvor vseljenskega toka, ki so ga sestavljali Furlani, Slovenci in francoski Švicarji. S to knjigo je Carlos César Bizai opravil pomemben doprinos k zgodovini nase-

ljevanja v provinci Entre Ríos.

Kot rečeno, knjigi je napisal uvod nadškof Mario Mauli6n. V svojem besedilu opozarja na daljnosežnost postavitev cerkve, tako za posameznike kot za skupnost. »Veseli me«, pravi nadškof, »da morem predstaviti to delo, ki ga je opravil Carlos Bizai. Zavedam se, da gre za zelo pomemben doprinos za našo kulturo in za priznanje načrtovanj, iluzij, truda in pre-

danosti generacij, ki so živele pred nami. Zaradi njih ima naše življenje smisel, zgodovina pa naj bo še naprej učiteljica življenja.«

Predstavljena knjiga je že druga, ki jo avtor nudi javnosti. Prejšnja je bila »Kronika slovenske družine v Entre Riosu« (Cr6nica de una familia eslovena en Entre R6os). Obe deli predstavljata važen prispevek k tematiki vseljavanja v omenjeno provinco. ●

ODŠEL JE Janez Bavec

Janez Bavec je bil rojen 3. maja 1911 v Kozariščah, Loška dolina, na Notranjskem kot prvorojenec v družini Andreja in Marjete, roj. Kraševca. Imel je še dve sestri in tri brate.

Že kot skoraj otrok, ko je bil star komaj dvanajst let, je začel delati s svojim očetom, pri katerem se je izučil za čevljarja. V začetku je čevljaril tako, kot je bila takrat še navada, da je šel z orodjem, »s šilom in kopitom« ter z vsem potrebnim in družinam in bil pri njih na domu toliko časa, da je naredil čevlje po želji in velikosti vsakemu družinskemu članu, če je bilo treba.

Vojaški rok v prvi Jugoslaviji je služil v Srbiji in sicer v artileriji, pri topniškem oddelku.

Maja 1942., med tujo okupacijo, so italijanski vojaki delali racije po vasi in ga skupaj z drugimi sovaščani »za pet minut« odpeljali od doma, v resnici pa ga poslali v internacijo, od

koder se je vrnil šele v letu 1944. Takrat se je zadnjikrat videl z bratom Andrejem, katerega so partizani 14. septembra 1943 umorili v sosednji vasi, v Pudobu.

V soboto, 5. maja 1945, si je z bratom Lojzom in drugimi demokratično usmerjenimi rojaki z umikom v tujino reševal življenje. Bila je to ena prvih skupin, ki je prišla na Koroško. Ker so imeli vsi begunci italijanske dokumente, so jih Angleži s prvim transportom poslali v Italijo, v Udine.

V Italiji je živel v begunskih taboriščih v Udinah, Trevisu, Riccione in Senigallia. Od tam so transport, namenjen v Argentino, v katerem sta bila tudi on in brat Lojze, poslali v Nemčijo, da jih je iz Hamburga ladja General Steward odpeljala v Argentino. V Buenos Airesu se je izkrcal 23. maja 1948. Po kratkem bivanju v Hotelu de Inmigrantes se je naselil v Ramos Mejiji, v tem kraju spet začel s čevljarstvom in si zgradil dom.

Dobro leto po prihodu v Argentino, to je 10. septembra 1949, se je poročil z Ivano Zigmund v cerkvi Nuestra Señora del Carmen v Ramos Mejiji. Poročil ju je g. Janez Kalan. V zakonu sta se jima rodila sin Janez in hčerka Marija. V tem življenjskem obdobju je našel največ zadovoljstva v svoji družini in v delu zanj. Vsako nedeljo je redno hodil k slovenski sveti maši v Slomškov dom, dokler mu je zdravje to dopuščalo. Delal pa je neutrudno do svojega 87 leta, ko je zaradi bolezni moral odnehati.

6. junija 1999 mu je umrla draga žena, katero je preživel do 4. septembra 2004. Umril je 93 let star in je zapustil svoji družini, prijateljem in sosedom ter svojim klientom zgled dela, poštenosti, vedrosti in dobrega človeka.

Marija Bavec

KRSTI, POROKE in SMRTI

v slovenski skupnosti
v Argentini leta 2004

KRSTI: Katarina Jereb-Cerar, Martin Magister-Arnšek, Simon Javoršek, Eva Katarina Rezelj-Albreht, Malena Agostina Valente-Fajfar, Facundo Ram6rez-Możina, Sebastian Gabrijel Hanjže-Škulj, Maksimilijan Kočar-Farreras, Marija Mikaela Križ-Bajda, Agustín Petkovšek-Aguirre, Agustín Hladnik-Fernández, Myrna Viktorija Vodnik-Jelenc, Nataša Jerovšek-Mehle, Aleksander Rode-Kremžar, Marija Sol Roa-Malovrh, Damián Cáceres-Mizerić, Trinidad Gallardo-Skvarča, Luciana Sánchez-Bajda, Kamila Patricia Amon-Abalos, Valentin Anton Mokorel-Samsa, Nicolás Delgado-Kocmur, Matjaž Andrej Rant-Breznikar, Zofija Frunzun-Rauh, Federico Žbogar-Adriano, Magdalena Neža Córdoba-Papež, Gregor Martin Avguštin-Sparhakl, Juan Manuel Voršič-Narvaja, Peter Štrficek-Vombergar, Martin Godec-Avguštin, Valerija Natalija Urbanija-Jazbec, Marija Mihaela Mehle-Pregelj, Avgust Oblak-Klemenčič, Matija Tomaž Leber-Verbic, Aleks Jože Tušek-Vombergar, Santiago Miklič-Podržaj, Milena Sol Vitrih-Sierra, Avguštin Leber-Pinasco. (38 krstov)

POROKE: Danijel Hladnik in Marija Carmen Dimotta, Martin Andrej Kopač in Gabrijela Hribar, Pavle Filipič in Sonja Zarnik, Friderik Cerar in Andrejka Barle, Jure Andrej Grošelj in Silvia Reol6n, Marjan Boltežar in Sonja Petkovšek, Marjan Berčić in Marija Lorena Fern6ndez Jure, Boris Rot in Helena Ce-

rar, Lojze Kočar in Irena Zarnik, Silvio Cipriani in Silvija Sánchez, Danijel Škraba in Tadeja Matos, Daniel Adrián Romanelli in Diana Elizabeth Berlot, Juan Pablo Rébora in Marta Žakelj, Leonardo Zarnik in Carolina Bernal, Ivan Kristijan Vivod in Irena Oblak, Karel Andrej Žumer in María Guadalupe Pina, Janez Pavel Žakelj in María Florencia Romano. (17 parov)

SMRTI: Štefka Verbic roj. Misjak (87), Evgen Likar (103), Ludvik Šmalc (73), Alojzij Mehle (91), Metka Majcenovič (70), Janez Gris (79), Anica Arnšek (82), Darinka Avanzo (71), Jože Smole (77), Marica Koradin (80), **s. Cecilija Ogris** (74), Štefan Poženel (83), Bernarda Burgar roj. Vrhovnik (85), Marija Helena Cepeda roj. Miklavc (43), Jože Sašek (79), Mira Ecker roj. Krombholz (78), Branko inž. Lampret (92), Jože Levstik (81), Jože Čampa (46), Janez Janežič (86), Janko Zakrajšek (85), Viktor Jakulin (82), Maura Savnik (75), Danica Čebtron (82), Frančiška Zorc roj. Šabec (76), Marija Grošelj roj. Grilc (83), Marijan Jesenovec (61), Ivan Koren (78), Valentin Mlakar (62), Zalka Virc roj. Koklič (91), Marija Tekavec (76), Egidij Strupeh (83), Frančiška Reja roj. Roš (94), Ludvik Mandel (82), Metod Kraigher (86), Bernarda Čermelj (87), Ivan Medvešček (76), Matija Roman Žužek (68), Pavle Štrukelj (82), Gladys Debevec (41), Pavla Korošec roj. Lovše (77), Ivanka Habjan roj. Habjan (91), Renato Keber (40), Viktor Bajec (83), Bruno Agustín Gabrielchich (74), Stanko Levstik (50), Anton Čepon (73), Tone Krošelj (69), Angela Žnidaršič (72), Viktor Hribar (93), Tončka Fatur roj. Tomšič, Janez Bavec (93), Ivanka Klavžar (83), France Ilc (86), Albina Babnik roj. Snedec (82), Gabrijel Dovč (85), Pavel Jeretina (78), Marijan Šiler (74), Lojze Petek (75), Anton Žnidaršič (77), Nada Homan (87), Anton Lavrenčič (77), Danilo Žolgar (86), Francka Debevec roj. Marolt (72), Janez Muršec (88), Esther Smrdelj (65), Ana Šenk roj. Šink (88), Janez Taler (62), Albino Cenčič (63), Janez Robida (84), Štefanija Mikuš roj. Šteblaj (90), **Jakob Fideršek** (86), Alojzija Štefanič (84), Mimi Troha roj. Novak (77), Jožef Martinič (64), Stane Tršinar (72), Helena Brce (85), Anton Šproc (70). (78 smrti)

Duhovno življenje je objavilo

FEBRUAR - MAREC

PRED 70 LETI (1935)

V prvi februarski številki DŽ začne objavljati Franc Gabbrovšek, ravnatelj Zadružne zveze v Ljubljani, članke o **zadrugištvu**, v drugi številki pa prične izhajati v nadaljevanjih izvirna mladinska povest Kriste Hafner **Lipetov bič** z ilustracijami Maksima Gasparija.

Vidno je, da ima urednik DŽ Josip Kastelic težave s financiranjem tednika. Zato večkrat objavi na zadnji strani platnic nagovor z velikimi črkami in naslovom: **Stoj! Pare!** Med opozorili so: »Ali si že plačal naročnino za Duhovno življenje? Ali veš, da je treba plačevati naročnino za naprej in ne morda šele za nazaj? Vedi, da nam ne da tiskar nobene brezplačne številke, marveč zahteva za sleherno točno plačilo! Vedi, da je naročnina za Duhovno življenje neverjetno nizka, da ne moremo zato lista nikomur pošiljati brezplačno, izvzemši bolnice, izseljenske šole in brezposelne, v kolikor nam dopušča to naš tiskovni sklad. Duhovno življenje je edina tedenska družinska revija za slovenske izseljence, ki izhaja v Južni Ameriki! Dolžnost vsake slovenske izseljenke in izseljenca je, da jo po svojih najboljših močeh podpira! Ko si srečno prebral to številko in ugotovil, da je bila prav zanimiva, postoj prosim za hip, poslušaj in si dobro zapomni: ( ) da si neuvideven človek, če list rad bereš, morda celo hvališ, pa ga ne plačaš. Še več: naš napredek zaviraš in škodljivec si vélike družine naročnikov Duhovnega življenja. ( ) Misli nase, na svoje prijatelje in na slovensko izse-

ljensko kulturo in pošlji nam novih naročnikov! Tako bo naš list vedno večji, boljši in cenejši. Pomagaj nam delati dobro in misli na naš tiskovni sklad!«

»**Salezijanski duhovnik Anton Jakša**, ki je v službi svojega reda deset let misijonaril po raznih južnih pokrajinah Argentine in bil po svojih najboljših močeh vedno in z posebnim veseljem na uslugo tudi Slovincem, ki živé raztreseni v manjših skupinah po vsem jugu, se vrača te dni v domovino in se je zglasil spotoma tudi pri nas. Želimo mu srečno pot in mnogo veselja med domačimi, katerim bo sedaj šele prvikrat maševal. Hkrati ga nujno prosimo, naj svojemu v Argentini tako razširjenemu in zaslužnemu redu razloži in priporoči verske potrebe slovenskih izseljencev, ki bi jim mogel težko kdo toliko koristiti, kakor očetje salezijanci.«

Takoj po končanem evharističnem kongresu v Ljubljani se bo pričel 1. julija **prvi slovenski izseljenski kongres**. Organizirala ga družba sv. Rafaela za varstvo izseljencev. Za evharistični kongres so napovedani obiski slovenskih izseljencev iz skoro vseh delov in držav sveta. Severoameriški Slovinci se pripeljejo na treh ladjah. Po Nemčiji, Franciji, Holandiji in Belgiji pripravljajo posebne vlake za obisk domovine. Rafaelova družba želi izrabiti prisotnost tolikih rojakov-izseljencev, da se udeležijo tudi izseljenskega kongresa. »V danih razmerah je izključeno, da bi iz Južne Amerike poslali kakega osebnega zastopnika. Vsa naša izseljenska društva pozivamo, naj Družbi sv. Rafaela čimprej pismeno pošljejo svoje misli, želje in nasvete,« priporoča izseljenski duhovnik Josip Kastelic.

PRED 60 LETI (1945)**IZLET NA ESTANCIJO
SAN JUAN**

Izseljski duhovnik Janez Hladnik je letos 4. februarja znova organiziral izlet na estancijo, last družine Pereyra Iraola, v bližini mesta La Plata. Že naprej opozarja rojake, »naj se ves čas zavedajo dolžnosti, da predstavljamo naš narod, ki je izobražen in zato zelo nujno prosimo, da naj vsak zvesto izpolni vsa navodila rediteljev in odbora, kateri ima izlet na skrbi. Razume se, da pridemo v slabo ime vsi, če kdo ne pusti na miru drevja, sadja ali živali.« Brez posebne propagande se je zbralo okrog 310 rojakov. Najprej je bila sv. maša, pri kateri je pel avežanedski zbor, nato pa so v prijateljskem vzdušju prebili dan. Hladnik ob koncu poročila še enkrat zaskrbljeno pripomni: »Pa menda vendar nismo nobene škode napravili.«

MED ROJAKI V PARANA

Naslednji dan je Hladnik odpotoval na dušnopastirski obisk rojakov v Rosario, Santa Fé, Entre Ríos in Córdoba. 8. in 9. februarja se je zadržal v Paraná, kjer živi kakih 20 slovenskih družin, doma največ iz Gorice. »Videti je bilo nekatere slovenske obraze po sveti maši, katera je bila v cerkvi sv. Mihaela. Naši ljudje v Paraná so zaposleni največ pri železnici in pa v tovarni cementa. Tamkaj živi tudi precej ljudi, ki so naše krvi in nosijo naše priimke, a je že pomrl prvi rod, ki je prišel tja pred 60 leti, mlajši pa slovenskega več ne znajo.«

SLOVESNOST V ROSARIU

»Nekaj prav lepega je bila nedelja, 11. februarja, v Rosariu. Na pobudo gospoda konzula Rubeša se je ob priliki obiska g. kaplana Hladnika napravila sv. maša v cerkvi La Merced v Saladillo. Zbralo se je 150 naših ljudi. Med sv. mašo so prelepo zapele naše sestre (slovenske šolske sestre iz bližnjega okraja San Lorenzo-op.ur.). Gospod župnik in drugi domačini so bili kar

očarani ob naši prekrasni pesmi.«

**DRUŠTVO
»SLOVENSKI DOM«**

Občni zbor je bil 11. marca. »Iz podrobnega poročila je bilo razvideti obžalovanja vredno brezbriznost rojakov za društvo, ki je že toliko koristnega napravilo za našo stvar tukaj in ki ima prav sedaj še posebno velike naloge pred seboj. Videlo se je pa tudi, da ima društvo lepo število mož, kateri so pripravljeni za resno in nesebično delo.« Novi odbor je sledeči: predsednik Stanislav Baretto, podpredsednik Štefan Lipičar, tajnik Ivo Hvala, podtajnik in knjižničar Danilo Paškulin, blagajnik Ivan Berginc, podblagajnik Edvard Keber, gospodar Josip Zlobec; ostali odborniki so Josip Paškulin, Slavko Turk, Marij Medvešček in Franc Kovač, revizorji pa Albert Beltram, Franc Husu in Josip Germek.

LE POČASI!

»Brali smo poročilo, da so 'slovenski domobranci v nemških uniformah' prisegli... Hitlerju. Neprijetno je dirnilo to poročilo vsakoga. Vemo pa, da moramo vsako poročilo, pa naj bo že ugodno ali neugodno, sprejeti z rezervo in bomo šele s časom v položaju, da pravično sodimo o dejstvih, ko bomo zvedeli vse okoliščine. Te dni smo dobili nekaj pojasnil glede tega: to je res, da se je 20. aprila 1944 vršila nekaka prisega, toda ne Hitlerju in ne Nemcem... Slovenski narod je bil postavljen pod alternativo, ali bodo vse moške odgnali na prisilno delo v nemške fabrike in v koncentracijske taborne, drugi narod pa bo večinsko pregnan iz svojih domov, ali pa sodelujejo z vzdrževanjem reda v Sloveniji, kar pa seveda pomeni boj proti partizanom... ( ) Za prisego je bil dolg boj in so besedilo tako prilagodili, da ni nikaka prisega, da bodo 'podpirali Hitlerja', pač pa da bodo branili svoje domove, Slovenijo in vero proti komunistom... Od tukaj se vidijo nekaterim te stvari kot 'izdaja' in obsojajo tako obnašanje kot kolaboracionizem. Tam doma pa stojé te stvari drugače in zato nimamo mi tukaj pravice, da ob-

sojamo naše brate, kateri so se v tako usodni alternativni odločili zato, da raje krvavé doma, kot pa da bi dali svoje delavne roke Hitlerju in za vedno izgubili svojo ljubljeno domovino...«

BEGUNCI IZ SLOVENIJE

»Sedanja politična napetost v domovini, ki je posledica borbe med partizani in domobranci, ustvarja pereč problem za bodočnost slovenskega naroda. Iz Rima poročajo, da je mnogo tisoč Slovencev, kateri bodo morali zapustiti domovino, kadar prevlada Titova struja. Sedaj se dela na tem, da se za tiste ljudi pripravi prostor, katerega iščejo v Ekvadorju in Kolumbiji. Teh beguncev bo mnogo tisočev.« (DŽ, marec 1945!)

PRED 50 LETI (1955)**FEBRUAR**

5: Prvo soboto v februarju se je začela **skupna po- božnost petih prvih so-** bot na željo škofa Rožmana, ob desetletnici odhoda v emigracijo in v spomin množičnega umora blizu deset tisoč fantov in mladih mož. Darovali naj bi jo »za naš trpeči narod v domovini, za nas razseljene Slovence v tujini in za pobite rojake, kolikor naše pomoči še potrebujejo«.

7: Umrl je ravnatelj Bogumil Remec, starosta slovenskih javnih in političnih delavcev, star 77 let. Na grobu so mu govorili: Anton Orehar, Miloš Stare, Rudolf Žitnik, inž. Albin Mozetič, ravnatelj Ivan Prijatelj in Robert Petriček ml.

13: Prireditve revije Duhovno življenje za okrepitev tiskovnega sklada je bila na Pristavi v Moronu. Za uspeh družabne prireditve imajo zasluge člani KA in obeh mladinskih organizacij.

V pustnih dneh so imeli **fantje in dekleta duhovne vaje**. Fantov je prišlo 85 in jim je govoril župnik France Novak; dekleta, 140 po številu, pa je vodil župnik Gregor Mali.

20: Društvo Slovencev je priredilo **pozdravni popoldan novodošlim družinam**. Po pozdravu

tajnika Franceta Perniška je imel nagovor poddirektor SDP Jože Jurak. Med drugim je rekel: »Slovenski duhovnik je bil tisti, ki je vsa leta ločitve bodril može, nasilno ločene od svojih žen in otrok. Bil je priča zvestobi teh mož, ki jih ni omajalo trpljenje in slabi vzgledi okolja. Zato naj žene in otroci cenijo to njihovo ravnanje in jih sedaj podpirajo pri grajenju družinske skupnosti.« V imenu družinskih očetov se je zahvalil dr. Julij Savelli in zaključil: »**Ladje, ki vozijo iz Evrope v Argentino, vozijo in bodo vozile tudi nazaj. To upanje živi v nas vseh.**« Tednik *Svobodna Slovenija* je v letu 1955 zabeležil novodošle člane naslednjih družin (v

oklepaju število članov družin): Ogrin (1), Clemente (3), Albreht (1), Šurla (1), Repovž (1), Kambič (1), Vidic (1), Majeršič (1), Vadnjal (2), družine Jožeta Petkovška (5), Jožeta Možine (5), Pavleta Božnarja (6), Jožeta Korošca (2), Avgusta Mačka (1), Antona Mačka (3), Ivana Vidmarja (3), Gabrijela Potočnika (1), Antona Kovača (2), Jožeta Cestnika (1), Jožeta Kralja (1), Aleksandra Pirca (1), Alojzija Sedeja (2), Jožeta Grabnarja (3). To je 48 novih emigrantov iz 23 družin.

MAREC

Duhovne obnove za veliko noč so bile po vseh slovenskih verskih središčih; posebej so imeli izobraženci.

13: SFZ je imela svoj 6. občni zbor, katerega se je udeležilo 34 fantov. Nov odbor vodijo: Jože Prijatelj, Vinko Rode, Lojze Rezelj, France Malovrh in Ivan Bohinc. V širšem odboru so še Franc Vester, To-

ne Krajnik, Jože Trpin, Milan Magister, Janez Kralj in Jože Musar. »**Kakor skala na braniku stoj, če za dom gre tvoj**«, to je geslo pod katerim bo delala SFZ to leto, ob 10. obletnici smrti slovenskih domobrancev. To leto je bila SFZ tudi sprejeta v *Mednarodno zvezo katoliške mladine*.

27: Materinsko proslavo sta pripravili organizaciji SDO in SFZ v župnijski dvorani v Ramos Mejiji. Dvorana je bila premajhna za toliko število udeležencev. Govornik Ivan Korošec se je spomnil trpljenja slovenske matere, ki je umirala in trpela pod komunisti ter krvavela ob smrti svojih otrok in razvalinah svojih domov, ter slovenski materi, ki je morala prestopiti mejo domovine in se podati v veliki svet.

SKA je za veliki teden, v premišljevanje skrivnosti Gospodovega trpljenja, izdala knjižico **Križev pot prosečih**. Verze je napisal Vladimir Kos, podobe narisal France Gorše, opremil pa Milan Volovšek. ●

IZSELJENSKA PESEM

GREGOR MALI

Tam, kjer žarijo Triglava vrhovi,
jezik slovenski ljudje govoré,
prazni samujejo naši domovi,
v sužnosti bratje in sestre živé.

Za domovino se svojo žrtvujmo,
sužnosti brate in sestre rešujmo.

»Našo Slovenijo varuj, Gospod!«
prosi v tujini izseljencev rod.

Mi smo slovenskega naroda cvetje,
zemlje slovenske zeleno drevó,
spremlja v tujini slovensko nas petje,
vera katoliška vodi v nebó.

Jezik slovenski v tujini ljubímo,
vero katoliško v srcih hranímo.
S križem, trpljenjem in z vero v Boga,
narod slovenski rešujmo gorja!

Složni, edini v tujini bodimo!
V slogi, edinosti naša je moč.
Narodu lepšo bodočnost gradimo,
sile brezbožne zdrobimo obroč.

Vero, svobodo v tujini ljubimo,
z njima svoj narod pogube rešimo.
Varuj v tujini, naš Kralj in Gospod,
z našo Kraljico izseljencev rod!

iz naše kronike

METKA MIZERIT

16. oktobra so **DIJAKI TRETJEGA LETNIKA SSTRMB**, pod vodstvom prof. Mirjam Oblak, kateheta g. Francija Cukjatija ter Damijana in Tomaža Ahlina, **OBISKALI »Pequeño COTTOLONGO DON ORIONE«** v Claypolah. Nelogljenim otrokom, za katere skrbijo redovnice, so nesli pakete hrane, igrač in učnih potrebščin. Z otroki so se tudi igrali in jim zapeli. V cerkvi ustanove Božje Previdnosti so videli relikvije Don Oriona. Po kratki molitvi so odpotovali v **SCHÖNSTADT** v Florencio Varela, kjer so obiskali Marijino svetišče. Tam so imeli sv. mašo, ki jo je daroval g. Franci Cukjati; potem pa so se srečni vrnili domov.

V četrtek, 11. novembra, je bil **38. OBČNI ZBOR ZVEZE SLOVENSКИH MATER IN ŽENA**. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek. Članice in predstavnice vseh okrajev so se

zbrale v Slovenski hiši. Duhovni vodja delegat dr. Jure Rode je najprej molil v zahvalo za letošnje leto in opravljeno delo. Sledila so poročila odbornic in predstavnic vseh okrajev. Pri volitvah je bil izvoljen sledeči upravni odbor: predsednica, Pavlina Dobovšek; podpredsednica, Metka Mizerit; tajnica, Martina Lavrič; blagajničarka, Tončka Rožanc; socialna referentka, Metka Mizerit; kulturna referentka, Irena Fajdiga; arhivarka, Ančka Podržaj; upravnica, Pavla Škraba, spletna stran, Lučka Oblak; širši odbor: Marija Eiletz, Lojzka Dimnik, Marjeta Stariha, Kristina Jerovšek, Mirjanka Voršič, Marija Grbec, Saša Omahna, Marta Golob, Metka Tomazin, Irena Pogljajen, Nežka Kržišnik, Marjeta Boltežar, Polona Makek, Marija Slabe, Helena Oblak; nadzorni odbor: Pavla Kremžar, Julijana Zupan, Pavči Eiletz; duhovni vodja: delegat dr. Jure Rode. ►

22. maja 2004 je bil krščen v cerkvi Sv. Jožefa AUGUSTIN PETKOVŠEK, sin Tomaža in Veronike Aguirre. Botra sta bila Marijana Petkovšek in Viktorijo Mantovani.

PREDSTAVITEV PESNIŠKE ZBIRKE Toneta Rodeta »BITI« je bila v soboto, 20. novembra, v Slovenski hiši pod okriljem SKA. Večer je vodila predsednica dr. Katica Cukjati, knjigo pa je predstavil prof. Martin Sušnik. Aleksandra Omahna je recitirala nekaj pesmi iz predstavljene zbirke. Lepo število rojakov se je udeležilo predstavitve, kar je dokaz, da je zanimanje za kulturo med nami še vedno živo. Iz razgovora s pesnikom smo zvedeli, da se je zavestno odločil za pesnikovanje v slovenščini, kar nam je vsem v veliko veselje.

OBČNI ZBOR MLADINSKIH ORGANIZACIJ je bil v nedeljo, 5. decembra, v Slovenski hiši, kjer so se zbrali predstavniki mladine iz vseh domov v Buenos Airesu. Najprej so bili skupno pri sv. maši, ki jo je daroval g. Dane

3. januarja 2004 je bil krščen v cerkvi Marije Pomagaj NIKOLAJ ALEKSANDER GONZALEZ KUCK, sin Rudolfa in Lučke, roj. Tomazin. Botra sta bila Andreja Tomazin in Alejandro González Kuck. Krstil ga je prelat Jure Rode.

Vrečar. Zahvalili so se Bogu za vse, kar so prejeli v preteklem letu, in prosili za pomoč v prihodnjem. Po skupnem zajtrku so začeli občni zbor, ki ga je vodil dosedanji predsednik Andrej Drenik. Odhajajoči odborniki so podali poročila o delu v preteklem letu, nato pa so izvolili odbor, ki bo vodil mladinski organizaciji SDO-SFZ v letu 2005. Bili so izvoljeni sledeči: predsednik, Danijel Kocmur; tajnik, Andrej Žnidar; blagajnik, Marjan Godec; kulturni referentki, Marjana Petkovšek in Erika Ribnikar; športna referenta, Andrejka Puntar in Damijan Črnak; gospodinja, Nevenka Pavlovčič; gospodar, Marjan Belec. Na koncu je g. Franci Cukjati podal duhovno misel in blagoslov vsem navzočim.

SLOVENSKI TEČAJI SO ZAKLJUČILI POUK.

V soboto, 27. decembra, so imeli zaključno sv. mašo otroci **PREŠERNOVE ŠOLE IZ CASTELARJA**. Prireditev pa je bila v soboto, 4. decembra. Po uradni prireditvi je otroke obiskal sv. Miklavž.

V ROŽMANOVI ŠOLI V SAN MARTINU so imeli zaključno prireditev v soboto, 4. decembra. Za geslo so si izbrali: »Bog živi ves slovenski svet«. Najprej so se učenci, učitelji in starši udeležili sv. maše, ki jo je daroval delegat dr. Jure Rode. Slovo so nadaljevali pri pogrnenih mizah v spodnji dvorani. Uvodne besede je povedala Marjeta Žagar. Pozdravila je vse navzoče in se spomnila 45. obletnice smrti škofa dr. Gregorija Rožmana. Nato so nastopili vsi otroci, vsak razred posebej. Predstavili so svet živali. Končno so nastopili osmošolci, ki so se poslovili

od tečaja. Recitirali so Prešernovo Zdravljico. Ker je bila voditeljica šole Nina Pristovnik Díaz odsotna, so prebrali njen govor, v katerem se je poslovila od osmošolcev. Razredničarka Vera Podržaj jim je razdelila spričevala. V imenu doma se je od njih

6. marca 2004 sta se poročila v kapeli zavoda »Sagrado Corazón de Jesús« v San Martinu SONJA PETKOVŠEK in MARJAN BOLTEŽAR. Poročil ju je pater Janez Cerar, za priče pa so bili nevestini in ženinovi starši. ČESTITAMO!

poslovil Viktor Leber. Voditeljica šole se je poslovila tudi od Regine Leber, Marjete Žagar in Viktorja Leberja, ki se po večletnem poučevanju poslavljajo od Rožmanove šole. Nato so vsi skupaj pričakali sv. Miklavža, ki je prišel v spremstvu angelov in obdaril otroke.

Tudi v šoli **JOSIPA JURČIČA V CARAPACHAYU** so se otroci isto soboto poslovili od šolskih klopi. Zvečer pa jih je obiskal sv. Miklavž in jih obdaroval, ker so se med letom pridno učili.

SLOMŠKOVA ŠOLA je v soboto, 4. decembra, pripravila božični program slovenskih pesmi, ki so jih peli solisti, skupine in šolski otroci, ki jih vodi Marcel Brula. Isti večer je prišel v Slomškov dom sv. Miklavž.

Tudi v Slovenski vasi v Lanusu so otroci **BARAGOVE ŠOLE** zaključili pouk za letos. Sv. Miklavž se je oglasil tudi v Slovenski vasi.

V nedeljo, 5. decembra, se je vršila zaključna prireditev **BALANTIČEVE ŠOLE V SAN JUSTU**. Pričeli so z jutranjo sv. mašo, ki jo je daroval katehet in župnik g. Toni Bidovec. Med mašo je prepeval in tako olepšal sv. daritev otroški zbor, ki ga vodi gospa Marija Štrubelj in Kristina Šenk.

Po sveti maši smo se zbrali v Našem domu, kjer se je prireditev nadaljevala. Gospa Irena Poglajen, voditeljica šole, je izrekla besede zahvale. Najmlajši so se predstavili s prizorom »Na kmetiji«. Učenci prvega, drugega in tretjega razreda so veselo in navdušeno zapeli: Suha muha, Čarovnica in Jaz pa pojdem. Drugi je še recitiral »Vroče poletje«.

tretji »Moje počitnice« in četrti »Račka kobacačka«. Peti, šesti, sedmi in osmi razred pa so nastopili pri igri »Ostržek«.

Šolo je zapustilo enajst osmošolcev. Poslovlili so se s pesmijo, ki jo je naučila Erika Poglajen.

V popoldanskih urah pa smo prisostvovali igri Ostržek. Zahtevala je mnogo truda, žrtev in sposobnosti Marije Zupanc in Danice Malovrh, kateri sta prevzeli skrb za izvedbo. Lepa, jasna in razločna izgovorjava, sproščen nastop, obleke, plesi, vse je bilo čudovito. Scena je bila delo umetnika Toneta Oblaka.

V nedeljo, 5. decembra, je bila **V ROŽMANOVEM DOMU SV. MAŠA IN SKUPNO KOSILO** za vse stanovalce in prijatelje doma.

Jezus hoče v srce priti, v srca naših prvoobhajancev. Kakor že več let, je bilo tudi letos **PRVO SVETO OBHAJILLO SLOVENSkih OTROK** 8. decembra, na praznik Brezmadežne v slovenski cerkvi Marije Pomagaj. Skupaj z otroki so se na to slavo pripravljali tudi njihovi starši, sestre in bratje. Ta dan so se zbrali na dvorišču Slovenske hiše in odšli v cerkev. Sv. mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Pri maši je pel otroški pevski zbor Prešernove šole s Pristave pod vodstvom Mojce Jelenc. Prvo sveto obhajilo je prejelo štirinajstirideset otrok. Po sv. maši so se slikali skupaj z delegatom dr. Rodetom, nato pa so bili povabljeni na skupni zajtrk, ki so ga pripravile gospe. Po družinah so nato nadaljevali slavje tega lepega dne, ki jim bo ostal v nepozabnem spominu.

SESTANEK ZVEZE SLOVENSkih MATER IN ŽENA V SLOVENSki HIŠI je bil v četrtek, 9. decembra. Vodila ga je predsednica gospa Pavlina Dobovšek. Govoril je Miha Gaser in sicer o vtisih z obiska Slovenije po šesdesetih letih.

15. OBLETNICA NARODNIH PLESOV NA PRISTAVI V CASTELARJU je bila v soboto, 11. decembra. Tudi folklorna skupina je praznovala 15. obletnico svojega delovanja. V vseh teh letih so pogosto nastopili pred argentinskim občinstvom. Skupino že vsa ta leta vodi prof. Hector Aricó. So-

botna prireditev se je vršila na odru pod ombujem, kjer so poleg slovenske zastave visele tudi zastave vseh nastopajočih narodnosti. Scenski prostor je pripravil Dani Čop. Najprej je nastopila mlajša skupina s Pristave, ki jo vodi prof. Marcelo Corte. Šest parov je zaplesalo venček gorenjskih plesov. Za njimi je zaplesala skupina »Danza argentina«. Sledila je pristavska starejša skupina, ki je zaplesala prekmurske plesse. Italijanska skupina »Tradicionales italianas« se je odlikovala po razigranosti in pestrosti narodnih noš. Zadnja je nastopila grška baletna skupina »Elefteria«. Ves večer je bil zelo dobro organiziran. Pripravljena je bila tudi dobra pijača in jedača, ki so jo spretno postregli.

DUHOVNA OBNOVA ZA ŽENE je bila v Slovenski hiši v nedeljo, 12. decembra. Vodil jo je g. Pavle Novak CM. Duhovne obnove se je udeležilo 58 žena.

V nedeljo, 19. decembra, je bila **duhovna obnova ZA MOŽE**. Tudi to je vodil g. Pavle Novak CM.

Tudi **V MIRAMARU SO IMELI BOŽIČNO DUHOVNO OBNOVO** in sicer v nedeljo, 19. decembra. Tja je potoval delegat dr. Jure Rode, ki je rojakom maševal v župnijski cerkvi. Imeli so tudi priložnost za sv. spoved.

19. decembra je bil **V SAN MARTINU KONCERT BOŽIČNIH PESMI**. Prepeval je Slovenski pevski zbor iz San Martina pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic.

LETNO SREČANJE MLADCEV IN MLADENK je bilo v nedeljo, 19. decembra, na Pristavi v Castelarju. Maševal jim je g. Franc Himmelreich. Petje so vodili mladci iz San Martina. Sledile so igre pod vodstvom gospe Lučke Smersu Santana. Po skupnem kosilu so igrali nogomet, odbojko, namizni tenis in razne druge igre. Gospa Maruča Čeč se je zahvalila vsem, ki so sodelovali; Tone Podržaj pa, v imenu staršev, voditeljem mladcev in mladenk.

20. novembra 2004 je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj **MARIJA MIKAELA MEHLE**, hči Janka in Olge, roj. Pregelj. Botra sta bila Marta Pregelj Plath in Marjan Mehle. Krstitelji je bil g. Franci Cukjati.

SLOVENSKA POLNOČNICA v cerkvi Marije Pomagaj na Ramón Falconu je bila v božični noči, 24. decembra. Pol ure pred začetkom sv. maše nas je Slovenski pevski zbor iz San Martina presenetil s koncertom slovenskih božičnih pesmi. Pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic je zbor zapel najlepše pesmi iz bogate zakladnice slovenskega božičnega izročila. Na orglah jih je spremljala gospa Anka Savelli Gaser. Sv. mašo je daroval delegat dr. Jure Rode za vse žive in rajne Slovence v Argentini. Pri pridigi je voščil vsem rojakom blagoslovljene božične praznike. Spomnil se je tudi vseh bolnikov in osamljenih, ki se božičnega slavlja niso mogli udeležiti. Pri maši je pel Slovenski pevski zbor iz San Martina, pa tudi ljudsko petje je spremljalo sv. daritev. Med liturgičnim opravilom je bila tudi priložnost za spoved. Ob koncu je bilo na dvorišču pred cerkvijo zelo živahno, saj smo se prijatelji in znanci pozdravljali in si želeli vesel božič.

Na božični dan, 25. decembra, so bile po vseh slovenskih središčih slovesne sv. maše in skupen božični zajtrk. ●

12. junija 2004 je bila krščena v cerkvi Marije Pomagaj **NATAŠA JEROVŠEK**, hči Marka in Monike, roj. Mehle. Botra sta bila Myriam Mehle in Marjan Mavrič (namestnik Franc Jerovšek). Krstil jo je prelat Jure Rode. Na sliki je tudi štiriletna sestra Viktorija.

malo za šalo...

Umetnik prosi stanodajalko:

»Lepo prosim, potrpite še malo z najemnino! Nekoč mi boste še hvaležni, saj bodo ljudje govorili, da je tu stanoval velik umetnik!«

»Če do jutri ne plačate najemnine, bodo to lahko govorili že poju-trišnjem!«

+

»Je res, da ste vi velik občudovalec dobre glasbe?«

»Ja, res je. Toda kljub temu lahko igrate še naprej!«

+

»Vaše srce je popolnoma zdravo in z njim boste lahko dočakali 70 let,« reče kardiolog pacientu.

»Saj toliko jih pa že imam!«

»No, kaj vam nisem rekel?«

+

»Vzela bom čevlje, ki sem jih najprej pomerila.«

»Žal mi je, toda moja kolegica jih je že prodala pred eno uro.«

+

Tine opazuje svojo ženo pri šivanju

in čez nekaj časa pravi: »Tega ne razumem.«

»Česa ne razumeš?«

»Da tako lepo vtakneš nitko v drobno šivankino uho, imaš pa probleme, ko je treba zapeljati avto v garažo.«

+

Gospa stopi v trgovino z igračami. »Rada bi kupila električni vlakec,« pravi.

»Koliko let imajo otroci?« vpraša prodajalka.

»Osem, deset in dvainštirideset.«

+

Mlakar z utrujenim glasom pravi ženi: »Čisto vseeno je, kaj rečem, ti vedno vse bolje veš in znaš. In to že dvajset let.«

»Enaindvajset!«

+

»Viki, ali ni bil tisti gospod, ki sva ga srečala, tvoj učitelj?«

»Ja, res je!«

»In zakaj ga ne pozdraviš?«

»Zdaj, med počitnicami?«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Kakšni časi! Poznam pesimista, ki je bil še včeraj optimist.
  - Lagati se spleča samo tistim, ki vam verjamejo.
  - Ne spleča se tekmovati z oblastjo, vedno ima prvo potezo.
  - Ne verjamem človeku, zlasti če nastopa v imenu človeštva.
  - Pravici so zavezali oči, pozabili pa so ji zamašiti ušesa.
  - Pri nas naletiš prej na izjemo kot na pravilo.
  - Odslej se bodo slovenski milijonarji med seboj titulirali »tovariš milijonar«.
  - Ne pozabite včerajšnje resnice, morda jo boste potrebovali jutri.
  - Vsakič, ko me nategnejo, se zmanjšam za nekaj centimetrov.
  - Teoretično kar dobro živimo.
  - Priznajte samo tiste napake, ki so katastrofalne.
- Prvi pogoj za objektivne medije so objektivni bralci.

KJE JE KAJ

<i>Velika noč – naša zmaga</i> – Jure Rode	33
<i>Kot pšenično zrno</i> – p. Lojze Bratina	34
<i>Komu naj vrže vrv?</i> – s. Erika Prijatelj	35
<i>Štiri žene</i>	35
<i>Vrtnar</i> – Alojz Rebula	36
<i>Velikonočne želje</i> – Anton Novačan	37
<i>Evangelij svobode</i> – Janez Zupet	38
<i>Papež je povedal</i>	39
<i>»Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj hudo z dobrim</i> – Janez Pavel II.....	40
<i>Nameni Apostolata molitve</i>	40
<i>»Marijino srce nabiho z ljubeznijo«</i> – Roman Starc	41
<i>Katarina de Ricci</i> – Silvester Čuk	41
<i>Margareta Clitherow</i> – M.O.....	42
<i>Duhovnikova molitev v nedeljo</i> <i>popoldan</i> – Michel Quoist – Prevedla Metka Mizerit.....	43
<i>Zločinec</i> – Michel Quoist – Prevedla Metka Mizerit	44
<i>Ob Prešernovem dnevu</i> – Justin Stanovnik	45
<i>Kaj je izvorni greh?</i>	47
<i>Molitev – pogovor z Bogom</i> – Lojze Pušenjak	48
<i>Vprašujete – odgovarjamo</i> – Lojze Kukovica	49
<i>Darujmo mašo za duše v vicah</i> – Prevedel in priredil Stane Snoj	51
<i>Spomini na očeta</i> – Tilka Grošelj Močnik	52
<i>Leto brez sonca</i> – Marko Kremžar ...	54
<i>Kobilice</i> – Franc Dalibor	56
<i>Predstavitve knjige</i> – Carlos César Bizai	57
<i>Odšel je Janez Bavec</i> – Marija Bavec	58
<i>Krsti, poroke in smrti 2004</i>	58
<i>Duhovno življenje je objavilo</i>	59
<i>Izseljenska pesem</i> – Gregor Mali	61
<i>Iz naše kronike</i> – Metka Mizerit	61

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** arh. Jure Vombergar - **Članica uredniškega odbora:** Metka Mizerit - **Tehnični urednik:** Stane Snoj - **Grafično oblikovanje:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - EE.UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4362-7215 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave, Toronto M6M, 1L5 Canada. - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina

MLADINSKI DAN V SAN JUSTU. Pri petju med mladinsko mašo - Na kulturnem programu so se vrstili razni plesi: slovenski, argentinski in zelta. Spodaj levo: SDO San Justo, nato zmagovalci v odbojki, SFZ Carapachay in SDO San Justo. Desno: zaključna slika. Foto: Lučka Oblak

NADŠKOF ALOJZ URAN V MENDOZI
 1. Nadškof Uran z zborom;
 2., 3., 4. pri kosilu in petju;
 5. Srečanje z mladino;
 6. Z Los Chañares.
 Foto: Toni Štirn

RAST VIII
 in njihovi otroci z nadškofom Uranom, zbrani v Našem domu v San Justu.
 Foto: Lučka Oblak

Argentino
 Suc. 7 Bs. As.
 FRANQUEO PAGADO
 Concesión N° 6395
 TARIFA REDUCIDA
 Concesión N° 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode
 Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
 Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires - Argentina